

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 949

DE VERDWENEN DIPLOMAAT.

20 cent

Henderson vertoonde zich op den drempel. Hij hield een kleinen man met lijkbleek gelaat met zijn geweldige kracht in de kraag vast.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De verdwenen diplomaat.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

KITTY SEYMOUR KRIJGT WERK.

De dagbladen te Parijs — en in dit opzicht verschillen zij volstrekt niets van alle andere dagbladen ter wereld — stellen er prijs op, foto's te geven, aan het steeds hongerend publiek, die de concurrent niet heeft. Dat heet dan „een primeur”.

Maar bijna alle Parijsche bladen bevatten destijds het portret van Kitty Seymour, de *Matin* zoowel als het *Journal*, de *Petit Parisien* en *Le Soir*, *L'Intransigeant*, ja zelfs de *Temps* en de *Figaro*.

Het was een nog jonge vrouw, en, zonder bepaald mooi te zijn, met een buitengewoon aantrekkelijk, schrander en regelmatig geteekend gelaat.

Zij was echter op een wel wat zonderlinge wijze afgebeeld, namelijk liggende in een krib, een van die ijzeren gasthuisledikanten, waarvan het eene precies gelijk op het andere, of men er nu vijf ziet, tien, of honderd.

Zij droeg een sneeuwwit hemd, aan den hals gesloten, en dat is in gasthuizen ook al een soort van uniform voor alle zieken, naar het schijnt.

Zij lag met het hoofd achterover op het

helderwitte kussen, en scheen met een bijna verschrikte uitdrukking naar den fotograaf te kijken, die haar in dat toch zoo kuische gewaad verrast had. De reden van dien schrik echter, die er wel degelijk geweest was, was echter een totaal andere, en men zal dat onmiddellijk begrijpen, als men weet, dat er onder deze foto's een onderschrift stond, afwijkend misschien in onderdeelen, maar dat toch in hoofdzaak aldus luidde:

„Miss Kitty Seymour, de stoutmoedige Londensche detective, die den strijd heeft aangebonden met een gevaarlijke bende, en die thans in het Hôpital Saint Hilaire verpleegd wordt, na het zonderlinge voorval bijna ongelooflijk, waarvan onze lezers de bijzonderheden reeds kennen.”

De schrik, ja, bijna de afschuw, die op het bleeke gelaat te lezen was, wordt nu wel verklaarbaar — een detective is er meestal volstrekt niet op gesteld, zijn of haar gelaatstrekken onder de aandacht te brengen van een al te nieuwsgierig publiek, waaronder zich lieden bevinden, die heel wat gemakkelijker te bestrijden zijn, als zij hun vijand niet kennen.

Maar helaas — een Parijsch Persfotograaf is waarschijnlijk de hardvochtigste en onbescheidenste mensch ter wereld, die zich al bitter weinig bekommert om de beweegredenen, die zijn slachtoffer de publikatie van een portret als iets zeer onaangenaams doet gevoelen, en zeer wel in staat is, iemand te fotografeeren op het oogenblik dat hij door een auto wordt omver gereden, of uit de vijfde verdieping van een hotel valt.

En vooral een detective heeft alle reden, om zich een weinig in de schaduw te houden. Maar wie kan iets uitrichten tegen een fotograaf, als men half bewusteloos is, en alleen maar met woorden kan protesteeren?

Waarschijnlijk was de opname in stilte voorbereid, en toen Kitty Seymour iets merkte, en verschrikt de oogen opsloeg — toen flitste ook al het bliksemlicht aan, en het was te laat! En waarschijnlijk had de fotograaf zijn schouders maar eens opgetrokken, toen hem verzocht werd, de foto niet te publiceeren. Zulk een heerlijk kluijfe mag men aan een op sensatie belust publiek niet onthouden!

En dan kon men op een andere pagina meestal een paar kolommen met „veelsprekende tusschenkopjes” vinden, uitsluitend gewijd aan de zeer merkwaardige voorvallen, die tenslotte hun hoogtepunt hadden gevonden in de gebeurtenis, die de jonge vrouw in het gasthuis had gebracht, waar zij nu juist een half etmaal terneder lag, niet in het minst gewond, en alleen maar wat versuft.

In het kort kwam de zaak hierop neer.

Een zeer rijke Amerikaan was met zijn vrouw en dochter naar Europa gekomen. Zijn naam was Ephraïm Vanderveen. Hij had zijn dochter te Londen achtergelaten en was met zijn vrouw naar Parijs gekomen, Maar omdat hij bevreesd was voor zijn geld, zoowel als voor zijn hachje, als gevolg van reeds vroeger geuite bedreigingen, zoo had hij een der bekwaamste vrouwelijke detectives waarover Londen in dien tijd beschikte, Kitty Seymour geheeten, verzocht, in plaats van zijn dochter mede te gaan, en de rol van die bloedverwante geheel en al over te nemen.

Er kan bijna niet aan getwijfeld worden, of Scotland Yard zou dit buitengewone verzoek geweigerd hebben, daar dit instituut zijn goede beampten waarlijk wel voor iets beters kan gebruiken, en de rijke Amerikaan zich dan maar tot een particuliere detective had moeten wenden, als niet toevallig de aanwezigheid van Miss Seymour in Parijs van groot nut had kunnen zijn.

Scotland Yard wist namelijk met vrij groote zekerheid, dat een uiterst gevaarlijk en geheimzinnig misdadiger zich op dat tijdstip in de Fransche hoofdstad bevond, een man die door zijn volgelingen, die hem echter geen van allen kenden, op een enkele vrouw na, de Lama werd genoemd. Dit geheimzinnige individu, beschikkend over buitengewone hulpmiddelen, werd als een der grootste vijanden van Londen beschouwd, welks inwoners hij brandschatte, beroofde en soms vermoordde.

Op een avond nu, toen mijnheer Vanderveen zich een oogenblik onttrokken had aan het toezicht van zijn zoogenaamde dochter, werd hij op listige wijze ontvoerd, en de schelmen die het deden (in opdracht van den Lama) eischten van zijn ontstelde echtgenoot een losprijs van niet minder dan twee millioen francs! Wie weet wat er gebeurd zou zijn, als niet een andere Engelschman zich met de zaak bemoeid had, zeker nog veel geheimzinniger dan de Lama! Wie het was, of liever: wie het waarschijnlijk wel geweest zou zijn, dat bemerkte men bij de Parijsche politie pas op het allerlaatste oogenblik, toen het te laat was, en die zonderlinge helper, die zich zelf ruimschoots voor zijn moeite beloond had als het ware door den grond was gezonken.

De zaak was ongeveer als volgt in zijn werk gegaan.

De onbekende had in gezelschap van Kitty Seymour, wier identiteit hij echter toen nog niet kende, den bringer van den dreigbrief gevolgd, en zoo de verblijfplaats ontdekt van den millionair, die gelukkig nog gezond en wel was, ofschoon men hem bewusteloos had moeten maken. Toen kwam de politie — en met de gearresteerde volgelingen van den Lama moest ook die geheimzinnige helper mee naar het hoofdbureau! Daar kwam men, door een steeds verder tot de waarheid doordringende ondervraging tot de ontdekking, dat die helper niet geheel en al belangeloos had geholpen, en dat ook hij een man was, naar wien de Londensche politie met onbezweken ijver zocht, al jaren lang.

Maar voor deze ontdekking tot een daad kon gekristalliseerd worden, dat wil zeggen, voor men den onbekende kon arresteeren, werd hij gered door een zijner vrienden, die in de vermomming van een journalist was komen opdagen, en met behulp van een zeer krachtige traangasbom zijn vriend had ontvoerd, als het ware onder de oogen van den ondervragenden commissaris, het echtpaar Vanderveen, twee politieagenten, een schrijver — en de arme

Kitty Seymour, die er natuurlijk bij tegenwoordig was geweest!

Dit alles kon men zeer uitvoerig lezen, in welk blad men maar verkoos, want zelfs de uiterst deftige en van sensatie afkeerige Temps had het noodig geoordeeld, hare lezers te onthalen op een halve kolom druks over een onderwerp, dat zoo zeer de algemeene belangstelling had opgewekt.

Het was omstreeks drie uur in den middag van den dag, die volgde op de hierboven aangestipte gebeurtenis, en Kitty Seymour had juist met veel smaak een kop krachtige bouillon gebruik, half overeind zittend in het blanke bed, toen een van de zusters, bijna bezwijkend onder de vracht, een zeer grooten ruiker van de prachtigste, roode rozen binnen bracht, dien men ooit bij elkaar had gezien, en die in dien tijd van het jaar heel wat hadden moeten kosten.

Kitty lag in een zaal met slechts vier bedden waarvan er nog maar een bezet was, en de verpleegster had dus maar een paar stappen te doen om met dien geurenden vracht heerlijke rozen bij haar te zijn.

Kitty Seymour was stellig een voortreffelijke detective, maar zij was toch ook vrouw, en met een onbeheerscht gebaar stak zij de krachtige, blanke handen uit naar dien stapel bloemen, dien de verpleegster op het voeteneinde had neergelegd, ofschoon zij zich volstrekt niet kon voorstellen, wie haar die bloemen kon geven, in deze vreemde stad, tot het haar plotseling inviel, dat zij van mijnheer Vanderveen moesten zijn, ofschoon zij in den korten tijd van haar „dochterschap” geen eigenschappen bij haren opdrachtgever had kunnen ontdekken, die op groote gulheid of galanterie wezen.

Het bleek ook heel anders te zijn!

De verpleegster had ook nog een brief bij zich, van vrij groot formaat, aan de voorzijde bedrukt met een hoofdje, dien zij glimlachend aan de patiente ter hand stelde, zonder iets te zeggen, maar met den veelzeggenden blik, die vooral in Parijs boekdeelen spreekt.

Kitty haalde alleen maar even de schouders op, bijna even krachtig als die van een man, ofschoon zij eerder mager was dan gevuld, en maakte met het lepeltje uit haar bouillonkop den brief open.

En zij las het volgende, met een steeds wisselende gelaatskleur, die de verpleegster tersluiks en vermaakt gadesloeg:

„Zeer waarde Miss Seymour,

Tot mijn oprecht en groot leedwezen heb ik uit de bladen moeten vernemen, dat het voorval op het hoofdbureau van politie van gisteren avond U sterker heeft aangegrepen dan ooit in mijn bedoeling heeft kunnen liggen, en ik bied U daarvoor mijn welgemeende verontschuldigen aan.

Het traangas is wellicht iets te sterk geweest, en waarschijnlijker is nog, dat gij noodlottigerwijze wat al te dicht bij de plek hebt gestaan, waar mijn vriend de journalist het glazen projectiel neerwierp!

Hoe dit ook moge zijn, gij zijt tot mijn spijt de eenige geweest, voor wie een kort vertoef in het gasthuis noodzakelijk werd, en ik verzoek U met aandrang, deze bloemen te willen aanvaarden als de oprecht gemeente hulde van een man, die ook zijn bestrijders ja zelfs zijn vijanden naar waarde weet te schatten, en die vervuld is van groote bewondering voor Uw moed, Uw schranderheid en Uw vermommingskunst!

Met gevoelens van ware hoogachting en de beste wenschen voor een spoedig en algeheel herstel,

JOHN RAFFLES

Kitty liet na de lezing van dezen zeer merkwaardigen brief — het origineel ervan is pas dezer dagen gevoegd bij de uiterst kostbare, particuliere collectie van het Departement van de Politie te Londen — langzaam zakken, en las hem toen nog eens door, van begin tot eind, met oogen die telkens opvlamden, en nu eens rood, dan weer bleek.

Een oogenblik leek het alsof zij met een driftige beweging den prachtigen ruiker van het bed wilde werpen, maar zij beheerschte zich onmiddellijk weer, trok hem in tegendeel naar zich toe, snoof met welbehagen den grisschen, zoeten geur op, en mompelde met een kort lachje en in haar eigen taal:

— Rozen blijven toch rozen — en Raffles blijft een gentleman, ondanks alles! Zuster, wilt U ze alstublieft in een heel grooten vaas zetten?

Deze laatste vraag was in onberispelijk Fransch gesteld, en de verpleegster haastte zich, ergens een vaas te gaan zoeken, groot genoeg om dien geweldigen bundel rozen te

kunnen bevatten, die het geheele vertrek vulden met hun geur.

Ondertusschen richtte Kitty zich op een elleboog op, en begon met groote zorg enveloppe en brief te bestudeeren, daarbij zachtjes in zich zelf sprekend :

— Geschreven in Galeries Lafayette, de bekende, reusachtige bazar, en natuurlijk in de leeszaal, waar iederen dag honderden menschen zitten te lezen en te schrijven. De brief is stellig niet zijn eigen handschrift, want het zijn blokletters. Naar de maan met dat nieuwe uitvindsel ! Geen postzegel, en dat is niet te verwonderen, want brief en ruiker zijn tegelijkertijd bezorgd. Hij heeft een pen gebruikt, die een weinig haakte — maar hij was volkomen rustig en kon onbespied schrijven. Laat eens zien — de ruiker is in vloeipapier gewikkeld, met den firmanaam er op gedrukt ! Picard, Boulevard de Clichy. no. 17. Het is nogal brutaal, hij is die rozen stellig zelf gaan koopen — natuurlijk in een vermomming. Wanneer is die galante schelm eigenlijk niet vermomd ? Zuster, mag ik even de telefoon ?

De verpleegster kwam juist aandragen met haar vaas, zette die neer op het kleine tafeltje naast het bed, en deed er de rozen in. Toen ging zij de draagbare telefoon halen, en plaatste die, tegelijk met den gids, onder het bereik van de zieke, met de woorden :

— Zult U zich niet te veel vermoeien ? Miss Seymour.

— In tegendeel, zustertje — ik ben van plan om vreeselijk veel werk te gaan doen ! antwoordde Kitty lachend. Ik voel mij al heel wat beter, en van avond ga ik hier weg !

— Maar dat zal de dokter nooit goedvinden, Miss ! zeide de verpleegster verschrikt.

— O ja, dat zal hij wel ! Wacht eens — hier heb ik het al ! Picard — ja, dit is de goede !

Ze gaf het nummer op, luisterde even, met een eigenaardige, gespannen uitdrukking, en begon toen met haar hooge, een weinig scherpe stem :

— Mijnheer, u spreekt met Miss Seymour, van Scotland Yard, op het oogenblik verpleegd in het Hôpital Saint Hilaire. In den loop van dezen middag, naar hun frischheid te oordeelen, nauwelijks een uur geleden, zijn er door een heer rozen bij U gekocht — louter rozen — een kolossale ruiker, die zeker wel 100 francs gekost heeft — veel verstand heb ik er niet van ! Kunt U mij den heer beschrijven, die die bloemen bij U kocht ? Wat zegt U — was het

een dame ? Is U daar volmaakt zeker van ? En duizend Francs, zegt U ? Goede hemel — U laat me schrikken ! Ja, natuurlijk — dan is het iets anders — als de bloemen per extra vliegmaschine van Nizza moesten worden overgebracht ! dus om elf uur vanmorgen al besteld door dezelfde dame ? Oud of jong ? Een aar of zeventig ? Zoo, zei ze dat ze voor haar kleindochter waren bestemd ? Die slimme duivel ! Neen pardon — dat ontschoot mij zoo maar, mijnheer Picard. Ik dank U wel voor Uw inlichtingen ! Wacht nog even — die bloemen zijn zeker contant betaald ? In dollars ? Hoor eens — dat is toch de brutaliteit ten top gedreven ! Neen, mijn waarde heer — ook die uitroep was eigenlijk niet voor U bestemd ! Duizendmaal bedankt, en tot wederdienst bereid !

Ze legde de telefoon langzaam weer neer, en haar oogen gingen naar de bloemen, die Raffles voor haar uit Nizza had laten komen, waar ze een paar uren tevoren van de struiken gesneden waren.

Een wonderlijk gevoel steeg in haar op, waaraan zij geen naam wist te geven. Zachtjes fluisterde ze :

— Jammer ! Wat is het vreeselijk jammer van hem ! Maar dat mag mij niet beletten om mijn plicht te doen, ik zal het doen, nog voor deze prachtige rozen verwelkt zijn ! Die oude dame is natuurlijk zijn helper geweest, die zoogenaamde journalist die met het traangas werkte ! Dat schijnt een uitstekende comediant te zijn, die al eens eerder de rol van een vrouw vervuld heeft, en met het grootste succes ! Ze hebben mij op Scotland Yard verteld, dat het maar weinig gescheeld had, of hij was eens de verloofde geworden van den Bulgaarschen Kroonprins ! En met dollars betaald ! Dat zijn waarschijnlijk de dollars geweest, die de slimme schelm genomen heeft uit de portefeulle van mijnheer Vanderveen, die op het bureau van den commissaris van politie lag. Eigenlijk heb ik dezen ruiker dus van mijnheer Vanderveen gekregen, ha ha ! Maar wacht jullie maar, vriendjes — morgen begint het spel weer, en ik zal wel zorgen, dat ik dan de beste kaarten in handen krijg, hoe dan ook.

En den volgenden morgen begon het spel inderdaad — en Kitty Seymour, de detective, wist toen nog niet hoe vreeselijke ernst het zou worden.

HOOFDSTUK II.

EEN DIPLOMAAT VERDWIJNT.

Kitty Seymour was den dag, volgende op de ontvangst van den ruiker volkomen hersteld van de ongesteldheid, die het gevolg was geweest van het inademen van het traangas, waarmede de vriend van Raffles op het politiebureau wel wat al te rijkelijk was omgegaan.

Haar oogen stonden helder, haar ledematen waren weer krachtig, toen zij in het kamertje van de directrice stond, haar mantelpak dichtknoopte, het sierlijke hoedje recht zette, voor den spiegel staande, en zich gereed maakte, het gasthuis te verlaten, met een onbedwingbare werklust beziel.

— Neemt U die rozen mee? vroeg de directrice, wijzend op de bloemen, die de jonge vrouw in haar arm mee naar het kleine vertrek had genomen.

Een oogenblik stond Kitty in beraad, en in haar staalgrijze oogen kwam een uitdrukking van spijt, en zij zuchtte even, maar toen zeide zij, zich afwendend:

— Rozen en mijn werk, madame — die gaan helaas niet samen! Zij zouden mij maar belemmeren. Wees zoo goed, en verdeel ze onder de vrouwelijke zieken op zaal D.

Zaal D was de zaal voor de allerarmsten, die niets konden betalen, en de directrice glimlachte verteederd, en stak de vertrekkende haar gespierde hand toe met de woorden:

— Ik dank U uit naam van die stakkers. Alles is nu in orde, Miss. Ik wensch U het beste. U vertrekt zeker dadelijk weer naar Londen?

— Dat staat nog niet volkomen vast! antwoordde Kitty hoofdschuddend. Het zal van veel dingen afhangen. Adieu, Madame!

En ze greep het kleine taschje met toiletartikelen, en verliet het gasthuis.

Onmiddellijk begaf zij zich naar het hoofdkantoor van politie, waar zij mijnheer Laripette te spreken vroeg. Dat was de hoofdcommissaris van politie van die wijk.

Zij werd dadelijk bij hem toegelaten, en

vond hem in een nog weinig veranderd humeur, dat wil zeggen zoo nijdig als een spin. Hij bleef echter altijd de hoffelijke Parijzenaar, en bewees dit door onmiddellijk op te staan, een stoel gereed te zetten voor de bezoeker, en haar te begroeten met de woorden:

— Ik zie tot mijn blijdschap, Miss, dat gij geheel hersteld zijt van de gevolgen van den laffen aanslag, door die ellendelingen op ons gepleegd!

— Ho, ho, mijnheer de commissaris, zijn die uitdrukkingen niet wat al te sterk? Niemand van de aanwezigen heeft eenig nadeel onderhouden, behalve een versuffing, die een paar uren duurde, met uitzondering van mijn bescheiden persoon! En dan — ik ken die mannen beter dan gij, en ik kan U verzekeren, dat niemand in Londen, zelfs de politie niet, hen als ellendelingen zal bestempelen! Zij zijn alleen maar hoogstgevaarlijk voor zekere rijke lieden, en wij moeten hen nu eenmaal bestrijden, omdat zij onmaatschappelijk zijn! Maar schurken of bandieten — neen, dat zijn zij heel zeker niet! Weet U dat Raffles mij gisteren een ruiker rozen gestuurd heeft, die duizend francs kostte?

— Dat was dus de man die als matroos was vermomd? Is U er nu volmaakt zeker van? riep mijnheer Laripette opgewonden uit.

— Iedere twijfel is uitgesloten! antwoordde de detective schouderophalend. Hij is het, zoo zeker als ik hier voor U sta. Hier is het briefje, dat hij mij schreef. Met iets van afschuw en aarzeling tegelijk nam de commissaris het briefje met de blokletters aan, maar hij had eenigen tijd noodig om het volkomen te begrijpen, want zijn kennis van de Engelsche taal was lang niet wat zij diende te zijn!

Hij gaf het terug met de woorden:

— Schurken of niet — een buitengewoon stout stukje!

— Maar een elegant gebaar — bijna Fransch,

vindt gij ook niet? vroeg Kitty glimlachend, en den brief weer wegbergend.

— Ik ontken het niet, Miss — er zit zeker iets ridderlijks in, maar toch — — —

Op dat oogenblik ging de deur open, en op den drempel verscheen een man, in burgerkleeding, maar die zeer duidelijk zijn rechercheursberoep verried, en die blijkbaar in een staat van groote opwinding verkeerde.

Hij had blijkbaar iets willen zeggen, maar hield op, en keek besluiteloos naar de bezoeker, die hij blijkbaar niet kende.

— Wat is er, Tussaud? vroeg de commissaris. Je ziet er uit alsof je een spook had gezien, man.

— Er is iets ernstigs gebeurd, chef, iets zeer ernstigs. Ik had het willen telefoneeren, maar ik vond dat te gevaarlijk. Als het even kan, moet het worden verzwegen. Deze dame wil misschien wel zoo goed zijn, wat zij te zeggen heeft aanstonds te vervolgen.

— Dat hoeft niet, zeide mijnheer Laripette kortaf. Dit is Miss Kitty Seymour, van de Londensche recherche, Scotland Yard.

— Dat is iets anders, zeide de rechercheur, en nu pas zette hij zijn bolhoedje af. Ik weet van de zaak af, Miss. Nu, dan zult U misschien dadelijk weer aan het werk kunnen gaan, want het betreft een landgenoot van U. Ik zal U echter dringend moeten verzoeken, voorloopig een volmaakt stilzwijgen in acht te nemen. In het kort is de zaak deze. Van morgen om half negen vertrok Sir Reginald Baywater in zijn eigen auto van het hotel de 'Impératrice' naar het particuliere huis van minister Armand Loucheur, die hem verwachtte. Hij is daar niet aangekomen. Om tien uur vond men zijn auto onbeheerd staan vlak bij de Porte Saint Denis, dat is op ongeveer een half uur rijdens van het huis van den minister. Van den Engelschen chauffeur is geen spoor gevonden.

Het bleef eenigen tijd stil in het vertrek, zoo zeer was iedereen onder den indruk. En dat was geen wonder, want Sir Reginald Baywater was een zeer bekend Engelsch Diplomaat en buitengewoon rijk.

De stem van mijnheer Laripette had een schorren klank toen hij vroeg:

— Had hij geld bij zich? Veel geld?

— Hij had iets bij zich, van veel meer waarde dan geld — chef! antwoordde Tussaud ernstig.

— Wat kan dat geweest zijn? vroeg Kitty haastig.

— Het ontwerp van de nieuwe overeenkomst betreffende de vlootbeperking, en nog

eenige andere afspraken, die niemand kent, behalve misschien onze minister van Buitenslandsche zaken, en Downing Street.

Weer werd het stil.

Laripette trommelde ongeduldig met zijn dikke vingers op het tafelblad, en liet een geluid hooren als een kwade kat, die blaast en zijn rug opzet.

— Dat is wat moois! gromde hij, en toen herhaalde hij dit nog eens, met een krachtige uitdrukking er achter, maar dat deed hij binnensmonds, omdat er een dame bij was. De waarheid is, dat mijnheer Laripette zich vreeselijk getroffen achtte in zijn eigen belang. Hij rekende juist vast op een groote bevordering, misschien zelfs wel op een prefectuur, ergens in een vette, veel belovende provincie.

En nu was eerst die ellendige geschiedenis gebeurd met den Amerikaan, die niet bepaald geschikt was, om de politie in een schoon daglicht te stellen, maar nu kwam dit nog bovendien, endit was nog heel wat erger, want hier zouden diplomaten aan te pas komen.

Mijnheer Laripette rilde, alleen reeds bij het hooren van dat woord!

— Hoe ben je het te weten gekomen, Tussaud?

— Louter bij toeval chef! Ik was voor een kleinen diefstal door iemand van het personeel gepleegd in het huis van Zijne Excellentie Loucheur. De minister deed mij de eer aan, mij zelf eenige inlichtingen te verschaffen. Hij kwam mij erg ongeduldig voor, en zeide mij, dat hij Sir Reginald verwachtte en niets begreep van zijn wegblijven.

— Er was dus een afspraak op een bepaald uur?

— Ja, en de minister had niet veel tijd te missen, want hij moest deel nemen aan een zeer belangrijke zitting van het kabinet. Ik bood dus aan, nu ik daar toch was, naar het hotel te telefoneeren, waar de Engelsche Diplomaat logeerde, en beiden waren wij niet weinig verwonderd, te vernemen dat hij reeds bijna een half uur tevoren in zijn auto vertrokken was. Daar Zijne Excellentie zich erg ongerust scheen te maken, liet ik den diefstal voorloopig varen, en stelde onmiddellijk een onderzoek in naar de andere, veel gewichtigere zaak. Ik telefoneerde naar alle hoofdbureaux der wijken, en het duurde niet lang, of Porte Saint Denis deelde mij mede, dat daar al een tijdlang een onbeheerde auto gestaan had. Ik liet mij een beschrijving geven, en er viel niet aan te twijfelen — het was de groote, kanariegele wagen van Sir Reginald Baywater!

Kitty, die met groote aandacht had toegeluisterd, vroeg:

— Zijn er geen getuigen, die een auto hebben zien komen?

— Ja zeker! wel een half dozijn! De wagen werd bestuurd door een elegant heer, die hem deed stilstaan voor een winkel in oudheden, een smal, hoog en oud huis in de Rue des Petites Ecuries.

— In die winkel is natuurlijk dadelijk navraag gedaan? vroeg mijnheer Laripette op levendigen toon.

— Dat spreekt van zelf!

— En — wat was het resultaat?

— Dat was zeker zeer zonderling! want ofschoon zes of zeven getuigen stijf en sterk volhouden dat zij de bestuurder van den gelen auto den winkel in oudheden hebben zien binnengaan, zoo houdt de eigenaar en zijn bediende even sterk vol, dat er op dien tijd geen deftig heer, en ook geen andere heer is gekomen!

— Naar de identiteit van den handelaar in oudheden moet onderzoek gedaan worden, riep de commissaris driftig uit.

Tussaud haalde even de schouders op, en gaf ten antwoord:

— Dat is al gedaan, ofschoon het werkelijk overbodig was, chef. Mijnheer René Goupil is een man van bij de zeventig, en heeft een uitstekenden naam bij landgenoot en vreemdeling! Hij is een van de best bekende handelaars in oudheden in geheel Parijs, en heeft zich een naam van onkreukbare eerlijkheid weten te verwerven. Er is geen sprake van, dat hij ook maar iets uitstaande zou kunnen hebben met de verdwijning van den Engelschen Diplomaat!

Het gezicht van mijnheer Laripette werd rood en hij viel driftig uit:

— Iedereen is eerlijk — totdat hij zijn kans schoon ziet, met voordeel oneerlijk te worden! Dat is mijn oordeel, en ik heb mij bij die zienswijze altijd wel bevonden. Ik sta er op dat die zaak uiterst nauwkeurig onderzocht wordt! Nog even over die getuigen, die den deftigen bestuurder hebben zien binnen gaan. Hebben zij hem ook zien vertrekken?

— Neen, en dat maakt er de zaak natuurlijk niet duidelijker op!

— Inderdaad! kreunde de commissaris met een flauwe poging om te grinniken, die echter volkomen faalde. Kunnen zij den man tenminste beschrijven.

— O ja, dat gelukkig wel! zij geven een vrij nauwkeurige beschrijving van hem. Lang, athletisch gebouwd, donker van haar en van

oogen, gekleed in een grijs wandelkostuum, en met een grijzen deukhoed van fluweel, met neergeslagen rand. Hij droeg donkerbruine schoenen, blijkbaar splinternieuw. Sommigen hebben daar speciaal op gelet.

— Dat is tenminste iets! zuchtte de ongelukkige commissaris.

Kitty, die geen woord had verloren, zeide nu peinzend:

— Die beschrijving zou kunnen slaan op — iemand dien ik goed ken, maar ik weet zeker dat hij niet tot dergelijke dingen in staat is, ik wil zeggen, de techniek ervan zou hem zeker niet afschrikken, maar hij werkt op een ander terrein!

— Wien heeft U op het oog, Miss Seymour? vroeg Laripette, met een glinstering van hoop in zijn oogen.

— John Raffles, monsieur! antwoordde de jonge vrouw kalm. Wij weten dat hij nog hier is, en als ik hem goed ken, dan zal hij ook niet zoo spoedig naar Londen terugkeeren. Het moet U toch bekend zijn, dat hij even goed strijd voert tegen den Lama als de politie!

— Aan die theorieën hebben wij niet veel! hernam Laripette knorrig. Laat mijnheer Raffles maar voor zich zelf zorgen! Tussaud, ik sta er bepaald op, dat deze zaak met den grootsten spoed en ijver ter hand wordt genomen. Is de pers er al achter gekomen?

— Gelukkig niet! zeide Tussaud verschrikt. Wij hebben bij het onderzoek zorgvuldig vermeden, een naam te noemen, behalve natuurlijk tegenover den eigenaar van het hotel, omdat dat onvermijdelijk was, maar met het dringend verzoek, de pers voorloopig niet in te lichten. Zijne Excellentie Loucheur drong daar zeer sterk op aan.

Laripette zat een oogenblik met het hoofd tusschen de vette handen en de oogen stijf dichtgeknepen, en hernam:

— Het is om er wanhopig onder te worden. Op klaarlichten dag — tusschen het hotel de l'Impératrice, dat aan den boulevard Haussman ligt, en het huis van Zijne Excellentie, die in de Rue Daru woont! Was de chauffeur van zijn auto een Engelschman?

— Ja! Sir Reginald neemt altijd zijn eigen chauffeur mee. Hij zelf kent Parijs uitstekend, maar zijn chauffeur alleen de voornaamste wegen. Wij nemen dus aan dat men den man een soort schetskaartje gegeven heeft, met de route er op geteekend, die weinig ingewikkeld is. Daar hij naar de straatnamen heeft moeten kijken, zal de wagen hier en daar wel heel langzaam hebben geloopt. Intusschen blijft

het toch onbegrijpelijk, hoe op klaarlichten dag die twee mannen uit de auto zijn gelokt, tezamen, of ieder afzonderlijk!

— Het laatste lijkt mij het waarschijnlijkst! zeide Kitty, die in diepe gedachte verzonken had gezeten. Langs de route is natuurlijk overal navraag gedaan?

— Daar is men nu juist mee bezig, Miss Seymour! Het is niet zoo heel gemakkelijk, want men kan wel langs drie verschillende wegen, die even goed en bijna even lang zijn, van het hotel naar het huis van Zijne Excellentie rijden. In alle drie de straten echter zijn nu eenige mannen met het onderzoek belast, en ik verwacht ieder oogenblik hunne rapporten.

— Staat U mij toe, hier te blijven, totdat die zijn binnengekomen, vroeg de detective. U zult wel begrijpen, dat ik, als Engelsche, in deze raadselachtige verdwijning het grootste belang stel!

— Natuurlijk heeft U daartoe verlof, Miss! zei de commissaris. Het is een verschrikkelijke geschiedenis. De tasch met documenten is natuurlijk ook verdwenen?

— In de auto is letterlijk niets achter gebleven!

— Hoe wist je eigenlijk, van welken aard die documenten waren, Tussaud?

— Van den secretaris van Zijne Excellentie! Die ligt in het hotel de l'Impératrice vrij ziek op zijn hotelbed!

— Wanneer trad die ziekte in? vroeg Kitty snel.

— Hij voelde zich al onwel, toen hij zich gisteren avond ter ruste begaf!

— Als hij gezond was geweest, had hij zijn patroon zeker vergezeld naar den minister?

— Dat spreekt van zelf!

— Dan kwam die ongesteldheid wel op een zeer ongelegen tijdstip! hernam Kitty Seymour. Hoe lang is Sir Reginald hier te Parijs?

— Vier dagen!

Op dit oogenblik ging de telefoon weer, en haastig greep mijnheer Laripette naar het toestel.

Hij bleef aandachtig toeluisteren, met een gerimpeld voorhoofd, trok een bloknoot naar zich toe, en maakte onder het luisteren eenige aantekeningen. Eindelijk legde hij het toestel weer weg, en zeide langzaam, met de hand over zijn voorhoofd wrijvend:

— In geen van de drie straten is de gele auto gezien, door geen enkele agent, door geen enkele winkelier. Daarentegen verzekert een

boekhandelaar van de Rue de Balzac, die juist zijn uitstallkast in orde maakte met stelligheid dat hij een grooten, kanariegeelen, en vrij opvallenden auto langs zijn winkel heeft zien rijden! Hij wist zich zelfs precies het nummer te herinneren.

— De Rue de Balzac? riep Tussaud in de grootste verbazing uit. Maar die ligt volstrekt niet op de route van het hotel naar het huis van den minister! Wat had hij daar te maken?

Er lag een klank van ongeduld in de stem van Kitty, toen zij zeide:

— Maar het is toch immers zoo helder als glas, dat de gele auto onmogelijk op een van de drie routes gezien kan zijn!

— Hoe zoo? vroeg de commissaris verbluft.

— Maar dat is toch duidelijk! hernam de jonge vrouw schouder ophalend. Degenen die den diplomaat ontvoerden hebben hunne plannen natuurlijk van te voren nauwkeurig uitgewerkt. Zij wisten zeer goed, dat de chauffeur drie verschillende routes kon volgen, maar zij kunnen onmogelijk van te voren geweten hebben, welken weg zijn meester hem zou aanwijzen. En het is toch te dwaas, om op goed geluk in een van de drie routes een hinderlaag te leggen, en maar op het toeval te rekenen, even dwaas als het zou zijn, die hinderlagen te verdrievoudigen! Het is dus volgens mij duidelijk, dat Sir Reginald nog voor hij in de auto stapte een of ander verzoek moet hebben ontvangen, om zich te begeven naar een plek, die hem noodzakelijk door de Rue de Balzac moest brengen! Indien ik het mij goed herinner, is die straat ook niet zoo heel ver van de Rue Daru gelegen!

— Nauwelijks tien minuten gaans! zeide Tussaud, die met een verdrietig gezicht voor een der ramen was gaan staan. Ik kan niet zeggen dat de zaak er gemakkelijker door wordt. Niemand heeft gezien dat iemand den diplomaat bij het wegrijden aansprak!

— Is er geïnformeerd, of er in het hotel geen briefje voor hem bezorgd is? Heeft men hem getelefoneerd?

— Ook dat heb ik laten onderzoeken, en ik wacht het resultaat. Ik ben onmiddellijk hierheen gekomen, na de noodzakelijkste maatregelen te hebben genomen.

Kitty sprong op van haar stoel, greep haar kanten boa, en zeide op levendigen toon:

— Ik doe met U mee! Ik ga zelf ook een onderzoek instellen. Het eerst wil ik eerst een bezoek brengen aan mijnheer Goupil. Het was immers in de Rue des Petites Ecuries? Is dat geen heel oude straat?

— Een der oudste van Parijs! Vroeger waren daar de bijstallen gelegen van de Koninklijke Stoeterij — van daar de naam.

— Hoe kom ik daar het gemakkelijkst?

— Wel, gij kunt een taxi nemen, maar het is ook heel gemakkelijk te bereiken met de Metro. Gij moet dan overstappen onder de

Place de l'Opera.

De jonge detective was al bij de deur, en haar oogen schitterden van ondernemingslust.

— Ik ga er onmiddellijk heen! riep zij uit. Ik wil het mijne doen, om dit raadsel te helpen oplossen.

De bekende DUBEC Cigaretten

begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag

Thans meer dan 500000 per dag

HOOFDSTUK III.

DE WINKEL VAN MIJNHEER GOUPIL.

Kitty maakte inderdaad gebruik van de Metro, die haar binnen een kwartier, nadat zij op de aangeduide plaats was overgestapt, op nog geen vijf minuten gaans van den winkel van mijnheer Goupil afzette.

Reeds uit de verte zag zij, dat de straat al vrij slecht gekozen scheen om er ongemerkt langen tijd een zoo opvallende auto te laten staan als het kanariegele voertuig van Sir Reginald Baywater.

Het huis zelf was heel oud, en het dak ver-
toonde nog dien fraaien puntvorm, die sedert lang tot het verleden behoort.

De winkeldeur was overschaduwed door een bijzonder mooien luifel, van zwaar notenhout, fraai bewerkt, en opgehangen aan twee ijzeren staven, die uit de handen van een meester in de smeedkunst waren gekomen.

Daarboven bevond zich een grijze steen, waarin het jaartal van de voltooiing stond gebeiteld — 1645.

Aan iederen kant naast de deur was een klein raam, met in lood gevatte ruitjes, en daarachter waren de uitstalkasten, waar men prachtig aardewerk, wapens, oude gravures, prachtige lappen en andere kunstvoorwerpen kon bewonderen, maar niet zonder eenige moeite, want mijnheer Goupil had den voorzorgsmaatregel genomen, zijn kostbaarheden tegen ruitentickers te beschermen door een netwerk van dik ijzerdraad, in een houten omlijsting, en dat des nachts werd vervangen door een betrouwbaar, ijzeren rolluik.

In den winkel was het steeds een weinig schemerachtig, ook op de zonnigste dagen, want de straat was niet breed, de luifel onderschepte vrij wat licht, en de winkelruimte was lang en smal.

Ongeveer in het midden van den rechter wand was een deur, die toegang gaf tot het eenvoudige kantoor van mijnheer Goupil, en recht daartegenover was de deur die naar de woning voerde, want de waardige oudheidkundige woonde in hetzelfde huis, waar ook zijn vader, zijn grootvader en zijn overgrootvader gewoond had.

Naar den auto zag Kitty te vergeefs uit, of om juist te zijn — zij begreep wel dat de politie dien daar niet had laten staan. Waarschijnlijk was er beslag op het voertuig gelegd. Toen zij de deur opende zag zij, zoodra haar oogen wat aan de schemering gewend waren, dat mijnheer Goupil, geholpen door zijn bediende, juist in onderhandeling was met een deftig gekleed heer van middelbaren leeftijd, die met groote aandacht en de blikken van een kenner een prachtig bewerkte, Maleische kris bekeek, met een scheede van palmhout, afgewerkt met rotan, en een greep van ivoor, geel geworden van ouderdom.

Mijnheer Goupil, die een hem onbekende, jonge vrouw zag binnen treden, liet zijn klant over aan de zorgen van den bediende, en ging buigend de dame tegemoet, in wie hij een klant meende te zien.

Maar Kitty begon aanstonds, glimlachend, en in haar beste Fransch :

— Het spijt mij, mijnheer Goupil, maar ik kom niet bij U om iets van Uw schatten te koopen! Hier is mijn aanstelling. Ik zou zeer gaarne wat nadere bijzonderheden van U vernemen over — den heer uit den gelen auto!

— Maar mijn lieve jongedame, zeide mijnheer Goupil op een toon van wanhoop, ik zou niets liever willen dan U behulpzaam te zijn, als ik U maar inlichtingen kon geven, die de moeite waard zijn. Maar ik begrijp er immers zelf niets van, hoegenaamd niets!

Kitty had vlug een waarschuwend blik geworpen op den klant, die even het hoofd had omgericht, en zeide op wat zachteren toon :

— Ik ben misschien een beetje gelukkiger, mijn waarde heer! Bedenk dat het mijn vak is, om schijnbare onbeduidendheden op hun werkelijke waarde te schatten — die soms heel wat grooter is dan de leek zou denken! Kan ik een kort oogenblikje met U praten in Uw eigen kantoor?

Mijnheer Goupil scheen een oogenblikje te aarzelen, en keek met iets van spijt naar den goeden klant, die niet aan afdingen scheen te denken, maar deze had blijkbaar iets gemerkt

want hij zeide glimlachend.

— Ik neem deze kris, mijnheer Goupil, en ik zal het overige wel met dezen jongen man hier afmaken! Ik had nog een paar kleinigheden noodig, die als geschenk moeten dienen! Laat U door mij vooral niet ophouden, als deze dame iets gewichtigs met U te bespreken heeft.

Mijnheer Goupil, blijkbaar opgelucht, ging Kitty voor naar de deur in het midden van den zijmuur, die voorzien was van een ruit, half matglas, half gewoon, doorzichtig glas, zoodat men, maar dan ook alleen staande, van uit het kantoor kon zien, wat er in den winkel omging.

Het kantoor was al heel eenvoudig ingericht, en het voornaamste meubel was de schrijftafel dat was dan ook een prachtig, zeer zwaar, oud meubel. Het kantoor ontving licht door een enkel, vierkant, tamelijk hoog aangebracht raam, dat uitkwam op een binnenplaats. Ook hier werd het nooit behoorlijk licht, want een zeer zware kastanjeboom onderschepte zeer veel van het daglicht.

Mijnheer Goupil schoo de detective een stoel toe, ging zelf achter zijn schrijftafel zitten, en zeide met een moeilijk verborgen zucht:

— Vraagt U dan maar, lieve jongedame — maar ik heb U al gewaarschuwd, dat ik maar bitter weinig van dienst kan zijn bij het onderzoek naar dien heer uit den auto. Is het wel van veel belang, als ik vragen mag?

— Het is van zeer groot belang, mijn waarde heer, zeide Kitty ernstig, en daarom juist mag ik U helaas niet zeggen wat eigenlijk de zaak is. Misschien wordt — het later wel bekend gemaakt. Men heeft mij medegedeeld, dat de gele auto om tien uur voor Uw huis is gezien, door getuigen. Het staat voorts volstrekt vast, dat er een heer is uitgestapt, van wien wij een vrij goede beschrijving hebben, keurig gekleed in het grijs, die Uw winkel binnen ging.

Goupil knikte een paar malen met zijn grijze hoofd, versierd met lange, als zilverglanzende lokken, en zeide toen droogjes:

— Dat heeft Tussaud mij ook al verteld. En het spijt mij erg, maar ik heb dien deftigen heer in het grijs niet gezien, en Charlier, mijn bediende, evenmin. Onze eerste klant was een dame, die om half tien al weer weg was, en de tweede, het spijt mij genoeg dat ik het moet zeggen was de heer die gelukkig eindelijk mijn Maleische kris koopt! Als er hier werkelijk iemand is binnengetreden, en ik durf er niet aan twifelen, als zooveel burens het gezien hebben, dan is hij onmiddellijk daarna ook weer vertrokken.

— Zoo? Maar als gij en Uw bediende niet aanwezig waart, dan kan hij wel een half uur in den winkel geweest zijn, en toen pas weer zijn heengegaan!

— Neen pardon, dat is onmogelijk, mijn lieve, jonge dame! zeide de oudheidkundige met een lachje. Want U heeft natuurlijk zelf gemerkt dat er een winkelbel is, en die is van morgen ook wel degelijk eenmaal overgegaan, waarop Charlier, zooals zijn plicht was, regelrecht naar den winkel ging! Hij zag echter niemand, en dacht natuurlijk aan een kwajongensstreek.

— Hoeveel tijd kan hij hebben nodig gehad om van de plek waar hij was naar den winkel te gaan?

— Tien seconden — twaalf op zijn hoogst! Maar wacht, ik zal eens zien of de klant weg is, dan kan hij het U zelf zeggen!

Mijnheer Goupil stond op, en wilde juist de deur van zijn kantoor openen, toen die reeds werd opengerukt door den bediende, die met alle bliken van ontsteltenis en ademloos stotterde:

— Patroon, er is iets zeer zonderlings gebeurd, waarvan ik volstrekt niets begrijp! De klant is weg? zonder mijn kris te betalen? riep mijnheer Goupil ontzet uit.

— Neen, het geld ervoor ligt op de toonbank!

— Nu, wat zou het dan dat hij weg is? riep mijnheer Goupil verbijsterd.

— Maar is niet door de winkel deur heengegaan! hij was ineens weg, zoo maar, alsof hij in de lucht was opgelost!

Mijnheer Goupil keek zijn bediende eens ernstig aan. Hij had hem nu vijf jaar in dienst, en de nog jonge man toonde veel ijver in zijn vak, en had niet de minste aanleiding gegeven tot misnoegen. Hij dronk niet, hij was strikt eerlijk, hij kwam steeds prompt op tijd, hij behandelde de klanten hoffelijk en met kennis van zaken.

Dit drong alles tijdig tot den waardigen oudheidkundige door, om een uitbarsting van woede te voorkomen. Hij wenkte Kitty, die verbaasd was opgestaan, greep Charlier bij den arm, duwde hem den winkel in, en zeide knorrig:

— Dat zou dus een herhaling zijn van die dwaze voorstelling van van morgen. Wees zou goed en leg ons eens precies uit, wat er nu eigenlijk gebeurd is. Om te beginnen — je bent er absoluut zeker van, dat hij niet door de straatdeur is heengegaan?

— Hij kan er niet doorheen zijn gegaan, want dan had de winkelschei moeten luiden!

Hier was volstrekt niets tegen in te brengen.

De ouderwetsche, zeer luide schel was zoo hoog aangebracht, dat het onmogelijk was, haar met de hand buiten werking te stellen, en trouwens — wat een vreemde handelwijze zou dat geweest zijn voor een rijk man, die zonder blikken of blozen of twee duizend francs neertelde voor een kris ?

En daar lag het geld op de toonbank, twee biljetten van duizend, en deugdelijk papier !

Charlier begon, met een nog altijd bleek gezicht :

— U had nauwelijks de deur achter U gesloten, en ik had de kris ingepakt, en aan den klant ter hand gesteld, of hij vroeg mij, of ik hem een paar kleine pullen wilde toonen, oud Delftsche, die daar op die plank staan !

De plank die Charlier aanwees, bevond zich recht tegenover de kantoordeur, een weinig terzijde. De pullen stonden er nog altijd.

— Ik draaide mij dus om, teneinde aan het verlangen van den klant te voldoen, ik nam een van de pullen op, en ik draaide mij op de eerste trede van de ladder om, teneinde hem te vragen, of hij die bedoelde — en toen was hij weg !

— Waar stond hij toen ? vroeg Kitty, die in de grootste verbazing had toegeluisterd.

— Ongeveer, waar gij nu staat, juffrouw ! Naast de toonbank.

Kitty nam den toestand snel op. Van de plaats waar zij stond tot aan de straatdeur was zeker op zijn minst vijftien mannenstappen zoo niet meer. De toonbank liep evenwijdig met een der lange wanden, dezelfde, waarin zich de kantoordeur bevond, en haar lengte omstreeks twee en een halve meter.

— Wat deed je, toen je die zonderlinge verdwijning merkte ? vroeg mijnheer Goupil, die van de geheele zaak volstrekt niets begreep.

— Wel, ik keek natuurlijk eerst verbluft den winkel rond, in de meening, dat de klant ergens naar zou kijken, maar ik kon hem nergens ontdekken. U ziet, juffrouw, dat het hier heel erg licht is, maar ik verzeker U dat mijn oogen daaraan gewend zijn. Achter in den winkel brandt trouwens bijna voortdurend electrisch licht.

— Vervolgens ? drong mijnheer Goupil aan, ontsteld en verschrikt door dit raadselachtige voorval.

— Wel, daarop vloog ik natuurlijk naar de deur, en U moet het rinkelen van de bel hebben gehoord, om op straat te kijken, links en recht.

— En je zag niets ?

— Geen sterveling ! U moet niet vergeten

dat het lunchtijd is. De straat was zoo goed als uitgestorven.

— Dat is heel merkwaardig ! zeide Kitty langzaam. Is het mogelijk dat die heer door die deur daar is heengegaan ?

— Neen, juffrouw, daarvan kan geen sprake zijn, het is de woningdeur, en U ziet wel dat die vlak naast de trap is, waarop ik stond om naar de pul te reiken. Het is volstrekt onmogelijk, dat die deur geopend zou zijn, al was het maar op een kier, zonder dat ik het zou hebben gezien.

— Hoeveel tijd kan er verlopen zijn van het oogenblik af, dat je den klant den rug toekeerde om naar de trapleer toe te gaan en dat, waarop je hem de vraag stelde, en je naar hem omwendde ?

— Wel, tusschen de zes en de acht seconden — het kan onmogelijk langer hebben geduurd, maar wel korter !

Kitty had peinzend rondgekeken, en zeide nu met een kort lachtje :

— Er kan niet aan getwijfeld worden — dit is een herhaling van die zonderlinge voorstelling van van morgen ! Het is nu maar de vraag of de acteur ook dezelfde is !

— Heel zeker niet, juffrouw ! riep Charlier uit. De getuigen die hem hebben gezien, naar zij zeggen, beschrijven dien heer uit den auto als iemand van middelmatige lengte, met een donkere gelaatskleur en zwarte oogen — en die klant van zooeven was bijna zes voet, hij had grijs haar, en zijn oogen waren van een eigenaardige, staalgrijze kleur !

— Betaalde hij dit geld voor hij je naar die blauwe vazen vroeg ? vroeg Kitty weer.

— Neen, toen ik van de straatdeur weer den winkel insnelde, om U te gaan waarschuwen zag ik de biljetten, die onder een bronzen prespapier waren geschoven. Dus die tijd moet er ook nog af zijn genomen !

Maar nu was het toch werkelijk teveel voor den armen mijnheer Goupil. Hij hield de armen ten hemel en barstte uit :

— Maar beschouwt men mijn winkel dan als een duiveltel, en wordt hij tot een poppenkast gedegradeerd ? Wat beteekenen die dwaze grappen ?

— Daar zoek ik juist naar ! zeide Kitty droogjes. Het is zoo duidelijk als iets, dat die klant als zoowel de man uit den auto heelwat meer van Uw huis afweten, dan gij zelf schijnt te doen, mijnheer Goupil ! Weet U wel heel zeker, dat Uw winkel geen anderen uitgang heeft dan de deur naar de straat en die twee zijdeuren ?

— Maar die zijdeuren zijn niet eens uitgangen! riep mijnheer Goupil wanhopig. Mijn kantoor heeft geen andere uitgang, ik kan het alleen maar door den winkel heen bereiken, en precies hetzelfde geldt voor de woning! Vlak achter die deur gaat een trap naar boven en mijn huisgenooten — zij zijn helaas niet veel meer in aantal, Miss — moeten onveranderlijk door dezen winkel heen, als zij het huis willen verlaten of binnen komen!

— Mijnheer Goupil, hernam Kitty op ernstigen toon, die beide verdwijningen hebben natuurlijk een doel gehad, al zal dat doel wel niet hetzelfde zijn geweest. Wilt U mij toestaan, eens naar dien uitgang te zoeken? Hij moet natuurlijk vlak bij de toonbank zijn, en aan deze zijde van den winkel, anders zou onze vriend Charlier de verdwijning veel eerder hebben opgemerkt.

— Gaat Uw gang, Miss, zeide mijnheer Goupil, niet al te goed in zijn humeur. Maar ik kan U wel verzekeren, dat ik nooit iets gemerkt heb van zulke bespottelijke dingen als valluiken of geheime deuren. Ik houd niet van het griezelen genre.

Kitty moest ondanks zichzelf en den ernst van het geval om dezen uitval lachen, en hernam toen:

— Maar in deze zeer oude huizen waren dergelijke uitgangen iets heel gewoons, mijn waarde heer! Onze voorouders maakten ze bij honderden! Leest U er de geschiedene van het oude Parijs maar eens op na. Ik verzeker U dat het heel onderhoudende lectuur is. Zelfs het Koninklijke paleis, het beroemde Louvre, had wel twaalf uitgangen, die alleen bij ingewijden bekend waren. Laat eens zien — deze toonbank is een zeer oud, en zwaar meubel. Ik denk haast dat onze man hier achter is verdwenen. Mag ik hier even licht opsteken?

Zonder het verlof af te wachten, draaide Kitty den schakelaar van een lamp om, die op de toonbank stond. Zij nam die lamp op, hield ze dicht boven den vloer, en vervolgde:

— Een luik is er niet in den vloer, dat is duidelijk te zien. De planken loopen onafgebroken door. Vertel mij eens, mijnheer Charlier, heeft U niet het minste gerucht gehoord?

Niets anders dan een kuchje van den klant!

— Ja, dat kuchje zal wel het openknippen van een deurtje of een slot hebben moeten overstemmen! Aha, de toonbank heeft vaste planken, ook al bezet met allerlei fraais! Hier hoeven wij dus niet verder te zoeken, want het is onmogelijk, dat hier ruimte genoeg zou

zijn, tusschen de beide zijkasten, om dwars door den vloer te verdwijnen! Maar laat ons eens zien — wat hebben wij hier?

Steeds met de helderbrandende lamp in de hand had Kitty zich omgewend, en beschouwde aandachtig het fraaie, eikenhouten beschot achter de toonbank, waarmede de wand hier tot op manshoogte was bekleed.

— Ik behoef niet te vragen of deze lambriëering hier al lang is? vroeg zij weer.

— Even lang als het huis zelf! antwoordde mijnheer Goupil wiens belangstelling langzamerhand was gaande gemaakt. Niemand onzer heeft er zelfs maar aan gedacht, dat schot te willen laten wegnemen!

— Dat zou ook meer dan zonde zijn geweest! hernam Kitty, zonder op te zien echter.

Zij had de lamp naast zich op den vloer gezet, en lag nu op de knieën, terwijl haar snelle, tastende vingers over het donkere hout gleden.

Het paneel was hier en daar versierd met kunstig uitgeschulpte rozen, knoppen en bladeren, en eensklaps geschiedde er iets, dat de detective een zachte kreet ontlokte, eerder van zegepraal dan van schrik —

Met een zacht, veerend klapje was, onder den druk van haar vingers, een kleine deur opengesprongen, waarvan de scharnieren kunstig verborgen waren onder de uitgeschulpte bloemen.

Het was zoo laag, dat men er niet anders dan op handen en knieën kruipend door kon gaan.

Daarachter was een donkere ruimte, waaruit een vrij maffe lucht opsteeg.

— U ziet het wel, zeide het meisje kalm, steeds op haar knieën liggend den verblufften handelaar in oudheden aanziende.

— Maar hoe is het in hemelsnaam mogelijk, dat dit nooit ontdekt is? riep mijnheer Goupil uit, die niet meer wist hoe hij het had.

— Wel, waarom zou het eigenlijk ontdekt zijn? De plek is een weinig terzijde van de toonbank, en zelfs al was ze er vlak achter, en al zoudt gij wel eens tegen het beschot leunen, dat zou nog niet voldoende zijn, want men moet op een bepaalde bloem in het hout drukken, of liever dit uitsteeksel een weinigje verschuiven, en dat gaat vrij stroef! Dit schot wordt zeker alleen met een plumeau schoon gemaakt?

— Ja, op mijn streng bevel! antwoordde Goupil.

— Daar hebt gij het al! Misschien zou een hardhandige werkvrouw het geheim wel eens

bij toeval ontdekt hebben! Hoe dit ook zij — twee mannen hebben het gekend, dat is buiten kijf, en zij hebben van die kennis gebruik gemaakt. En willen wij nu eens onderzoeken, wat die klant van de dure kris hier meende te vinden?

Mijnheer Goupil stond nog altijd te kijken als iemand die het in Keulen hoort donderen, krabde zich het hoofd, en zeide toen:

— Ik moet U zeggen dat ik niet van deze soort grapjes houd. Ik ben maar een nuchter, heel gewoon man, en ik heb maar een harts-tocht — oudheden! U zult misschien zeggen dat deze opening er ook een is, maar die soort valt buiten mijn waardeering! Intusschen — wij zullen eens gaan zien hoever wij komen! Charlier, jij blijft hier, en sluit dit deurtje achter ons, totdat wij kloppen om weer te worden binnen gelaten!

— Ik denk niet dat dat noodig zal zijn! zeide Kitty. Het is toch duidelijk dat althans de man van den auto juist van deze sluipweg gebruik heeft gemaakt om niet verplicht te zijn, door de winkel deur weer naar buiten te gaan.

Mijnheer Goupil bromde iets, wierp zich op zijn knieën, en wurmde zich niet zonder veel moeite en gekreun, door dezen voor hem wel wat ongemakkelijken doorgang.

Vlug en lenig kroop Kitty hem achterna, en eenmaal aan den anderen kant van het schot konden zij zich weer oprichten.

Het bleek al dadelijk dat het hier binnen niet volmaakt duister was, en dat flauw daglicht naar binnen kon dringen door een opening, ongeveer drie meters verder.

Kitty ging er tastend op toe, en zeide toen opgewekt:

— Nu, die koper van de kris heeft in ieder geval woord voor woord kunnen hooren wat wij hier in die paar minuten besproken hebben!

En zij wees op een rond rooster, gelijkend op een ventilator, zoowat een meter boven den grond, en iets meer dan een hand breed. Het was door een ijzeren rasterwerk afgesloten, maar men kon heel gemakkelijk een deel van het kantoor van mijnheer Goupil overzien!

— Wel verduivels! riep de waardige handelaar in oudheden woedend uit. Ik laat dat ding onmiddellijk dicht maken! Natuurlijk wist ik dat het er was, maar ik dacht niet anders of het kwam in een sedert lang verlaten en ongebruikten kelder uit! Maar hoe kwam de kerel weg?

— Om dat te zien, zullen wij even op onze schreden moeten terug gaan!

Kitty gaf het voorbeeld, en ging, met haar hand langs den muur tastend weer een zestal schreden terug. Totdat haar hand in het ledige greep. Bijna recht tegenover het geheime deurtje begon een korte, smalle gang, aan het einde afgesloten met een vervelooze deur, die oude, roestige grendels had, maar welke sporen vertoonde van een rijkelijke drenking met vette petroleum.

Die grendels waren op het oogenblik trouwens niet voorgeschoven en de deur kon al heel gemakkelijk worden geopend.

Zij bleek toegang te geven tot een morsig, zeer klein en duister binnenplaatsje, dat men weer kon verlaten langs een tweede deur, in verbinding staande met den grooten binnenhof, vol afval, onkruid, slecht groeiende heesters en boomen, zooals men die in die buurten nog vaak aantreft in het midden van een huizenblok. En op die binnenplaats kwamen deuren uit bij dozijnen! Schuin tegenover deze laatste deur was een koetspoort, en daar voorbij zag men het drukke bewegen van voertuigen en voetgangers in een in het zonlicht badende straat!

— Dat is wel het toppunt! zeide mijnheer Goupil zuchtend. Ik laat nog daar dat die twee mannen mijn huis misbruikt hebben als een, soort van toevlucht — maar hoe wisten zij het in 's hemelsnaam?

— Dat is niet zoo gemakkelijk te zeggen, mijnheer Goupil! Zij kunnen het bij toeval ontdekt hebben, zij kunnen er met opzet naar gezocht hebben. In ieder geval wisten zij het. Kende U dien klant, die de kris kocht?

— Neen, ik had hem nooit van tevoren gezien!

— Het is zeer merkwaardig! hernam Kitty peinzend. Waarom wilde hij ons gesprek af-luisteren? Welk belang kon dat voor hem hebben? Kan hij deel hebben uitgemaakt van de bende van den Lama? Maar bendeleden hebben niet de gewoonte peperdure, uitheemsche wapens te koopen!

Zij stond een oogenblik stil voor zich uit te zien, en eensklaps begonnen haar oogen te schitteren, en zij vroeg snel:

— De bediende zei immers dat die zonderlinge klant betaald had?

— Met twee biljetten van duizend francs!

— Vlug terug — ik moet die biljetten zien!

Een oogenblik later stonden zij weer in den winkel, en Charlier kwam aandragen met de biljetten.

Kitty had een lijstje te voorschijn gehaald, dat opgevouwen in een zakdoekje lag, en nauwelijks had zij een blik geworpen op een van de biljetten, of zij gromde half voor zich heen :

— Ik had het moeten weten. Uw klant was John Raffles, mijn waarde heer, de geduchte avonturier ! Hij heeft betaald met biljetten, die hij aan den Lama had afgenomen, en waarvan wij toevallig de nummers hebben kunnen vaststellen !

JR

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

JR

HOOFDSTUK IV.

LIZA FRASER HEEFT IETS TE ZEGGEN.

Ongeveer een uur nadat Kitty voor het eerst den voet had gezet in den winkel met de twee toegangen, trad een agent van politie het bureau van zijn chef, mijnheer Laripette binnen, en zeide dat er een bezoeker was, die hem over een zeer dringende zaak onder vier oogen wenschte te spreken.

Mijnheer Laripette was nog altijd in een verre van rooskleurig humeur, en hij riep woedend uit:

— Wat is dat voor onzin? Waarom onder vier oogen? Wie is die man?

— Hij gaf geen naam op, chef, en hij zei dat die er niet op aankwam. Ik vroeg hem waarover hij dan wilde spreken, maar hij antwoordde dat mij dit niets aanging, omdat de zaak van te groot gewicht was.

— Hoe zag die man er uit?

— Als een heer, chef! Fijn gekleed, en een jaar of zestig, maar nog kaarsrecht. En hij staat er op dat hij U alleen spreekt, of hoogstens in tegenwoordigheid van Uw schrijver!

Laripette haalde de schouders op en knorde:

— Zeg hem dan maar dat ik vijf minuten voor hem heb. Mijn hoofd staat er niet naar, om aan geheimzinnigheden te doen!

Even daarna trad de bezoeker binnen, een rijzig man met verfijnde smaak gekleed, sneeuwwit haar en die met gratie zijn monocle hanteerde.

Hij boog hoffelijk voor den knorrig commissaris, bleef wachten tot de agent binnen de deur gesloten had, keek toen eens rond, nam den schrijver eens op, een bleek heerschap met een reeds kaal kruintje, ofschoon hij stellig nog geen dertig jaar kon zijn, liep

toen met vlugge stappen op de schrijftafel toe en begon met een zachte wat sleepende stem:

— Mijnheer Laripette, ik kom U een voorstel doen in zake de verdwijning van Sir Reginald Baywater!

Het scheelde weinig of de commissaris had een lichtsprong gemaakt van schrik en verbazing.

Hij keek ontsteld om zich heen en vroeg fluisterend:

— Wie is U, mijnheer, dat gij dit kunt weten?

— Ik zeide het al aan den agent — mijn naam doet er niet toe, tenminste voorloopig niet. Misschien zal ik hem U straks zeggen. En hoe ik de zaak weet? wel, door deductie, zooals Uw beroemde detectives zeggen! Door een vrij eenvoudige redeneering. Ongeveer een uur geleden nam ik kennis van een gedeelte van een gesprek in den winkel van mijnheer Goupil, dat hij daar voerde met een zekere Miss Kitty Seymour, die ik toevallig zeer goed ken.

Het was een vreemd gezicht, mijnheer Laripette, die van natuur een steenrood gelaat had, zoo wit te zien worden als een laken.

Hij staarde den bezoeker met een verwilderd blik aan, en bracht er met moeite uit:

— Dus U is de man die mij eergisteren op zulk een duivelsch schrandere manier wist te ontkomen, met de hulp van Uw schrandere medeplichtige? Gij zijt dus — — —

— Noem voorloopig nog geen namen, mijnheer! viel de bezoeker hem vlug in de rede.

Of als gij mij dan volstrekt een naam wilt geven, noem mij dan — Dubois!

— Goed, mijnheer Dubois! zeide de commissaris op sarcastischen toon. Dan zal ik zoo vrij zijn, mijnheer Dubois, ditmaal eens voor goed een einde te maken aan Uw onbeschaamd optreden.

Hij strekte reeds de hand uit naar den schelknop onder zijn bereik, maar de ander vervolgde zeer rustig:

— Dat zou ik niet doen, als ik U was! U zoudt U op die wijze een prachtige gelegenheid laten ontgaan, de aandacht op U te vestigen! Bedenk eens wat het zijn zou, als door Uw schitterend vernuft en door Uw slimheid Sir Reginald niet alleen aan zijn ongeruste verwanten werd teruggegeven, maar ook de kostbare stukken, die hij, dit weet ik zeker, moest overhandigen, ongeschonden dat wil dus zeggen ongeopend en in hunne verzegelde omslagen, aan den Engelschen Gezant konden worden ter hand gesteld!

De commissaris trok zijn hand weer terug. Het beeld, met zoo weinige woorden aan hem geopenbaard, was ongetwijfeld zeer verlokkelijk. En wie weet — misschien zag hij wel kans, twee vliegen in een klap te slaan, en dien gevaarlijken schavuit op den koop toe nog in handen te krijgen, als hij hem eerst geëxploiteerd had!

Mijnheer Dubois scheen wel een gedachtenlezer te zijn, want er kwam een spotachtig lachje om zijn lippen, en hij zeide rustig:

— Uw gedachten zijn niet zeer menschevend, mijnheer Laripette, maar ik vergeef ze U. Gij zijt ook maar een mensch! Willen wij ons voorloopig bepalen tot de hoofdzaak, en snel de zaak zien af te doen!

— Heb ik goed verstaan, en kwam U mij een soort van aanbod doen, monsieur Dubois?

— Zoo is het, mijnheer de commissaris! Uw mannen weten geen uitweg, niet waar? Zelfs de schrandere Kitty, die U, naar ik uit Uw schrik moet opmaken, reeds telefonisch haar argwaan en haar vermoedens heeft medegedeeld aangaande den vreemden bezoeker die de kris kocht, zit 'n weinig met de mooie handjes in het fraaie haar! Om kort te gaan — men vreest het ergste, omdat die publicatie van de bewuste stukken niet veel minder dan een ramp zou beteekenen, voor geheel Europa, op dit oogenblik, nu het kruitvat weder tot aan den rand is gevuld, en de lont langzaam maar zeker nadert! Welnu, ik geloof niet dat ik mij aan grootspraak bezondig, als ik U hier

verklaar, dat ik mij in staat acht, binnen zeer korten tijd de verblijfplaats te ontdekken van Sir Reginald en van de documenten — mits ge mij daarbij de behulpzame hand biedt!

Het was duidelijk te zien dat mijnheer Laripette een zwaren strijd streed met zijn eigenliefde, en ook dat het hem moeilijk viel, zijn woede niet de overhand te doen krijgen boven zijn gezond verstand.

Maar mijnheer Laripette was volstrekt niet dom! Hij had van den geheimzinnigen, Engelschen avonturier gehoord, wiens kennis en stoutmoedigheid aan het fabelachtige grensde, en die de schrik was van alle harteloze rijken, van alle lieden die zich op onrechtmatige wijze in het bezit hadden gesteld van groote rijkdommen. Hij wist dat die man tot dingen in staat was, voor ieder ander volslagen onmogelijk.

Zou het dan niet zeer onverstandig van hem zijn geweest, nu op dit oogenblik de geheele bezetting van zijn bureau te alarmeeren om dien onbeschaamden, Engelschen schelm te laten arresteren?

Hij kwam langzaam voorover leunen, met zijn kin in zijn vuist gesteund, keek den bezoeker strak aan, en vroeg afgemeten:

— Laten wij eens een oogenblik veronderstellen, mijnheer Dubois, dat ik bereid ben op dit aanbod in te gaan. Ik mag toch zeker niet aannemen, dat U Sir Reginald wilt redden, louter uit edelmoedige beweegreden?

— Het zal U vreemd voorkomen, mijnheer, en toch heb ik zoiets bij herhaling gedaan, antwoordde de ander koeltjes. In dit geval echter zal ik mij wel weten schadeloos te stellen. Sir Reginald Baywater is mij volkomen onverschillig, of beter gezegd — hij is mij in meer dan een opzicht antipathiek. Intusschen zou dat toch geen reden mogen zijn, om een man aan zijn lot over te laten, die zeer waarschijnlijk met den dood bedreigd wordt — want dat wordt hij toch immers? Is er nog geen dreigbrief ontvangen? Heeft de Lama nog niets van zich laten hooren?

Mijnheer Laripette schrikte merkbaar. Hij werd weer bleek, en stotterde:

— Ik weet niet — ik geloof niet dat ik mij daarover mag uitlaten.

— Dan weet ik al genoeg, zeide mijnheer Dubois rustig. Dan is er reeds op dit oogenblik op de Engelsche Legatie een brief ontvangen, waarin de Lama een zeer groot bedrag eischt, in ruil voor het leven van den diplomaat, en voor het ongeschonden teruggeven van de

gevaarlijke, geheime overeenkomst, waarvan ik den aard niet ken, dat behoef ik U zeker niet te zeggen. In feite zou alles er dus slechts op aankomen, te ontdekken, waar de schurk zich ophoudt. Gij weet dit niet, mijnheer Laripette, en niemand weet het.

— Weet gij het soms? vroeg de commissaris schramper, en toch met een glimpje hoop in zijn stem.

— Als ik het wist, mijn waarde heer, dan zou ik mij de moeite en de onaangenaamheden van dit bezoek hebben kunnen besparen! kwam het op koelen toon gegeven antwoord. Maar ik zal het kunnen ontdekken, en dat zeer spoedig, als ge mij slechts een klein weinigje wilt helpen.

— En hoe zou ik dat kunnen? vroeg de commissaris ongeduldig.

— Op een zeer gemakkelijke wijze. Luister slechts. Tegelijk met nog andere schavuiten is een zekere Liza Fraser in Uw handen gevallen, een uiterst gevaarlijk schepsel, dat op dit oogenblik in Santé zit opgesloten, in afwachting van haar proces. Zij is een Engelsche, en de vriendin van den Lama. Zij is ook de eenige — behalve ik — die weet hoe hij er uitziet. Wie weet kan dat later nog wel eens een verschrikkelijk gevaar voor haar beteekenen, als haar minnaar volslagen gek wordt van heerscherstrots en gezagswellust. Welnu, ik weet beslist zeker dat die vrouw bekend is met zijn verblijfplaats hier in Parijs. En zij is stellig de eenige.

De commissaris haalde de schouders op en zeide minachtend:

— Alsof wij daar zelve niet aangedacht hadden! Haar advocaat heeft haar ondervraagd, Miss Kitty heeft het gedaan, mijn eigen menschen hebben het gedaan, en zij lacht maar op haar honende manier, zegt dat zij het heel goed weet, maar weigert, de plek te noemen!

— Zij zal het aan iedereen geweigerd hebben, maar mij zal zij het zeggen! hernam de bezoeker rustig. Ik zal U wat zeggen, mijnheer Laripette — Geloof gij dat gij op mijn woord van eer moogt rekenen?

— Het is wel heel erg, dat ik het moet kennen, mijnheer Dubois, maar ik geloof inderdaad, dat ik daar staat op kan maken, zeide de commissaris, zonder den ander aan te zien. Men heeft mij zeer veel verteld van Uw opvattingen!

— Dat doet mij genoeg! Nu dan, op mijn woord van eer verklaar ik, dat ik mij in Uw handen zal komen stellen, wanneer ik niet

slaag, en de vrouw weigert, mij iets mede te deelen! Gij begrijpt nu zeker wel wat ik wil, niets anders dan een verlof, de gevangene te mogen bezoeken! Zij is nog niet veroordeeld en dus zijt gij op dit oogenblik nog de man die dit verlof kunt weigeren, of kunt toestaan! Ik raad U het laatste dringend aan. Gij hoeft voor niets bevreesd te zijn, en zeker niet voor een poging tot bevrijding — want ik ben maar al te blij, dat deze tijgerin, dit door en door slechte schepsel voor geruimen tijd zal worden opgesloten! Ik heb liever met tien mannelijke vijanden te doen dan met een vrouw, die — mij niet al te goed kan uitstaan! Neem een formulier, mijnheer Laripette, en vul het in, meer verlang ik niet! Ik zal dan binnen een half uur weten waar de Lama zich bevindt!

— Stemt ge er in toe dat ik U laat volgen? vroeg Laripette.

— Met het grootste genoegen! antwoordde de bezoeker glimlachend.

— En! — als zij U inderdaad de plek mededeelt?

— Wel, dan zal ik dien overeenkomstig handelen!

— Maar gij zult ze toch onmiddellijk aan ons mededeelen? riep de commissaris ongerust uit.

— Dat zal van de omstandigheden afhangen, waarde heer! Om U de gulle waarheid te zeggen — ik werk zeer ongaarne samen met de politie, ik bedoel — zij aan zij met de geuniformeerde heeren! Zij zijn mij te luidruchtig, te onvoorzichtig, te ongeduldig! En daarenboven — ik vrees dat ik eenige voorzorgsmaatregelen tegen hen te nemen heb! Neen, verontschuldig U niet — gij beschouwt het als Uw plicht, ten eerste om Sir Reginald te redden, en vervolgens om den redder in te pikken! Dat formulier, mijnheer Laripette?

De commissaris bedacht zich niet langer. Hij begreep dat hij niets te verliezen, en daarentegen zeer veel te winnen had. Hij kon immers altijd dien gevaarlijken bondgenoot in het geheim laten nagaan, en hem doen vatten, als de tijd daartoe rijp was. Met gevoelens van dankbaarheid zou hij zich dan stellig niet ophouden, dat nam hij zich vast voor.

De bezoeker zag glimlachend op hem neer, terwijl hij het formulier invulde. Weer moest hij de gedachte van den politiechef raden, want even plooiden zijn lippen zich minachtend.

Maar zijn gelaat was weer strak en hoffelijk.

het gelaat van een deftigen, aristocratischen Franschman, toen Laripette opkeek, en hem het formulier toestak met de woorden :

— Ik neem een zeer groote verantwoordelijkheid op mij, maar ik waag het er op ! Zie hier — dit moet U toegang tot haar verschaffen. Ik wensch U succes toe, en ik verwacht spoedig iets van U te hooren !

— Ik zal Uw ongeduld zeker niet al te lang op de proef stellen, mijnheer Laripette ! Ik dank U voor deze hulp, die ons allen zeker geen windeieren zal leggen. Tot ziens, mijn waarde heer, en nu wij voorloopig scheiden, wil ik U den naam wel noemen, zonder dat gij hem behoeft uit te spreken — gij hebt U geassocieerd met John Raffles !

22

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

22

HOOFDSTUK V.

WAT LIZA FRASER TE ZEGGEN HAD.

Een auto stond Raffles een vijftigtal meters van het politiebureau op te wachten. Hij liep haastig op den gesloten wagen toe, opende het portier, en nam naast Charles Brand plaats, zijn trouwen helper en dapperen vriend.

Even wierp hij een blik achter zich, en haalde glimlachend de schouders op.

Zij zijn heel vlug hier! Ik word al gevolgd door een heerschap op een motorfiets, en die zich zeker verbeeldt, dat hij er zonder uniform uitziet als een heel schuldeloos toerist! Nu, het doet er niets toe, zij maken het zich zelven alleen maar moeilijk!

— Heb je het formulier, Edward? Ik heb erg in angst gezeten! zeide Brand, toen de auto zich in beweging had gezet.

— Het formulier heb ik, Brand, en voor je angst was volstrekt geen reden! Mijnheer Laripette zou wel heel dom geweest zijn, als hij mij nu reeds had gearresteerd! Hij hoopt het stellig dezer dagen te doen, maar hij wil toch eerst eens probeeren, wat ik er van terecht breng, en dat is heel logisch geredeneerd. Luipaards zijn heel gevaarlijke dieren, en men verdelgt ze, als men ze tegen komt — en toch worden diezelfde roofdieren in Engelsch-Indie bij duizenden gebruikt voor de jacht op Gazellen en herten!

Hij had dit laatste op eenigszins bitteren toon gezegd, maar dadelijk daarop lachte hij weer en zeide:

— Nu, ik denk dat ik in zijn plaats juist het zelfde zou doen! Hij is nu eenmaal politiemans, en het is zijn plicht, mij te bestrijden. Dat hij eerst zooveel mogelijk voordeel uit mij wil trekken, is niet meer dan menschelijk!

— En geloof je werkelijk dat je plan in de Santé zal gelukken?

— Ik twijfel er niet aan! Zie ik er indrukwekkend genoeg uit?

— Bijna plechtig! Zij zal je onmogelijk kunnen herkennen, zoo voortreffelijk is deze vermomming! Hoe hebt je toch kunnen weten, dat de Lama hier achter zat?

— O, dat was louter een sterk vermoeden! Het werd slechts bevestigd door mijnheer Laripette! Ik noemde dien naam op goed

geluk, en als de dreigbrief door iemand anders was onderteekend, dan had ik onverrichterzake weer moeten terugkeeren! Het bleef natuurlijk een kansspel voor mij!

— Maar hoe kon je van de geheele uitvoering iets af weten!

— O, dat is een andere zaak! Je herinnert je dat ik vanmorgen in de vroege reeds die kris wilde gaan koopen, en toen al zag ik de gele auto van Sir Reginald voor den winkel staan. Ik herkende dit voertuig onmiddellijk, want ik heb het herhaaldelijk in Londen gezien, en daar zelfs viel het op door zijn schelle, kanariegele kleur! Ik dacht toen niet anders of Zijne Excellentie was zelfs binnen, en stelde mijn bezoek niet uit. Wat ik daarna afluisterde in den kelder, en door het rooster heen, was ruimschoots voldoende om mij te doen begrijpen, wat er eigenlijk gaande was! Nu Brand, dit zal ons heel wat opbrengen, of ik heb geen inzicht meer in dergelijke zaken!

— Ik zal wel niet mee naar binnen mogen?

— In de gevangenis, meen je? Ik vrees dat dit niet zal gaan. Daarenboven heb ik je noodig om buiten te wachten, en een oogje in het zeil te houden. Draai je maar eens om, en let op dien man met zijn vervaarlijke zwarte knevel en zijn bolhoedje op die motorfiets! Ik geloof dat over de geheele wereld rechercheurs kaashoedjes dragen! Die is ons natuurlijk nagestuurd. Hij moet trachten te ontdekken, waar ik mijn verblijf houd!

— Maar dat is gevaarlijk genoeg! riep Brand ongerust uit.

— Volstrekt niet — Als wij er niet in geslaagd zijn, hem af te schudden, voor ik de Santé bereikt heb, dan heb ik gelukkig nog middelen genoeg, om hem op een dwaalspoor te brengen. Je herinnert je toch het wachtwoord?

— Ja zeker! voor vandaag zal het zijn „*Mundus vult decipi!*”

— Onthoudt — die halve, en latijnsche, veel beteekenende spreuk! En nog iets — als wij hem niet zijn kwijt geraakt voor we de gevangenis bereiken, waar veel kans op is, want ik heb al gemerkt dat hij voor geen enkel

stopteeken behoeft te wijken, dan rijdt je dezen auto eenvoudig naar de bekende schuilplaats, en je keert terug, met den taxi. Je blijft dan echter niet staan voor den hoofdingang, maar een vijftigtal meters daarvoor, voor den ingang van het groote hotel dat zich daar bevindt. En daar wacht je totdat ik terugkeer, ik denk ongeveer een half uur noodig te hebben op zijn hoogst.

— Een hotel schuin tegenover een gevangenis? riep Brand verwonderd uit.

— Ja, wij menschen halen wel meer van die ironische grapjes uit! Overigens — ik hoor dat deze gevangenis binnen kort zal worden afgebroken. Zij is wat al te veel in het hartje van de stad komen te liggen. Dat is niet prettig om te zien voor de nette lieden! Volgt hij nog altijd?

— Hij kleeft aan ons vast als een vlieg op het vliegenpapier!

— Die looze deugniet! Nu, hij zal aanstonds wel raar op zijn neus kijken. Hier zijn wij er, Brand! Neem het stuur over, en rijdt onmiddellijk weg, nadat ik ben uitgestapt.

— En als die rechercheur mij volgt?

— Dat zal hij niet doen, want hij zal denken, dat jij op mij moet wachten. Rijdt dus eerst langzaam, alsof je werkelijk een straat verder wilt stoppen, en geef dan vol gas! Maar overtuig je zorgvuldig, als je de garage nadert, dat hij je niet achterna is gereden. Men kan nooit weten!

De auto stond stil, terwijl de motor door bleef grommen, Raffles stapte uit, dadelijk weer de elegante Franschman, en onmiddellijk reed de auto verder.

Raffles schelde aan het hek aan, dat zich in den hoogen gevangenis muur bevond, en een bewaker kwam opendoen, nam kennis van het formulier, staande op naam van „Monsieur Dubois” en bracht den bezoeker over het ruime voorplein naar de eigenlijke gevangenis, een somber, zeer oud, oneindig droefgeestig gebouw.

Hier moest eerst het poortje in de zware deur worden geopend, er kwam nogmaals een binnenplaats, weer een goed verzekerde deur, en toen bracht de bewaker Raffles naar de *directrice*, die hem met scherpe oogen opnam, iets op het formulier krabbelde, en het hem met een korten hoofdknik ter hand stelde.

Raffles volgde den bewaker door de holklinkende gangen, die op naargeestige wijze het rammelen weerkaatsten van den zwaren sleutelbos, dien de man in de hand droeg.

Hij was een van de zeer weinige mannelijke

beambten in die gevangenis, uitsluitend voor vrouwen bestemd.

Eindelijk stond hij stil, bijna aan het einde van een lange gang, die daar verlicht werd door een ronde opening in de zoldering, afgesloten door kruiselings aangebrachte, vuistdikke tralies.

In deze zeer oude gevangenis waren de cellen nog allen voorzien van soliede deuren, waarin zich alleen maar een klein-kijkraampje bevond. Het stelsel van traliedeuren, aan weerszijden van een breede gang gelegen, zoodat de gevangenen elkander kunnen zien, was hier nog niet toegepast.

De bewaker schoof het raampje terug, en zeide norsch:

— Bezoek voor je, nummer 117.

De vrouw sprong als geelectriseerd op van de krib, waarop zij gezeten had, en kwam voor het raam te staan, om den bezoeker aan te staren.

Haar bleek gelaat betrok onmiddellijk, toen zij een vreemdeling zag, en zij zeide met honende spot, terwijl ze weer ging zitten:

— Stuur maar weg! Zeg maar, dat ik niet thuis ben! Ik moet niets hebben van die tractaatjes femelaars! Weg met den kerel!

— Het zou heel wat beter voor je zijn, 117, als je wat meer had gedacht aan het leven aan de andere zijde van het graf! zeide de bewaker op ernstigen toon, terwijl hij de deur ontsloot. Gaat U maar binnen, mijnheer, en ik wensch U toe, dat U beter kunt praten met dat verdorven schepsel dan de goede kapelaan, die haar woorden van troost heeft willen zeggen, en die tot dank daarvoor op een stroom van de vreeselijkste vloeken en lasteringen werd onthaald!

Raffles trad de cel binnen. Zij ontving licht, al was het dan niet te veel, door een hoog aangebracht tralievenster zoowel als door de ronde opening in de zoldering van de gang.

De cel was voorzien van een betonnen vloer, en er stond niets anders dan een krib, in den grond vastgemaakt, een kleine tafel, een matten stoel, en de emmer, dien de gevangenen steeds op geregelde tijden zelf moeten gaan ledigen en reinigen.

Hij keek eens aandachtig in het gelaat van Liza Fraser, de vrouw die hem met eigen hand had willen dooden, en die hem zulk een onmenselijke haat toedroeg.

Niets in dat bleke gelaat wees er op, dat zij haar doodsvijand herkende onder het mom van den deftigen, bejaarden Franschman.

Zij zag hem alleen maar norsch aan, terwijl zij op de lippen beet.

Toen zeide zij, zich van hem afwendend :

— Wie gij ook zijn moogt, gij hebt U vruchteloos vermoeid! Ik heb niets te zeggen, en ik heb geen berouw ook, als gij soms komt om mij dat te laten zeggen! Bovendien spreek ik heel slecht Fransch!

— Dan zullen wij ons van de Engelsche taal bedienen, als gij het goed vindt, zeide Raffles rustig.

Hij had zijn hoed afgenomen, en het licht viel nu op zijn gelaat, en op de groote, staalgrijze oogen die op de haren gevestigd waren.

Want de vrouw had zich met een ruk weer omgewend, en keek hem uitvorschend aan.

De bezoeker had het Engelsch zonder eenig accent gesproken. Zij hernam nu, zich van dezelfde taal bedienend :

— Geen Franschman dus? Dan begrijp ik heelemaal niet wat U van me wilt. Zedelijke verbetering van gevangenen soms? Maak dan maar dat U wekomt, want ik wil heelemaal niet verbeterd worden. Ik zou alleen maar vrij willen zijn — om mij te wreken!

Zij had dit laatste half tusschen de tanden gezegd, maar de bezoeker scheen haar toch heel goed te hebben verstaan, want hij zeide hoofdschuddend :

— Dat zijn gevoelens, Liza Fraser, die je nog eens zullen verderven. Ik ben geen zielenherder, en al ware ik het — al mijn pogingen zouden afstuiten op je verhard gemoed! Ga daar zitten, en zie mij aan. En zeg mij waarover jij je hier in de gevangenis te beklagen hebt. Ik ben in staat om verbetering in je toestand te brengen, als je dat wenscht.

Liza was op haar krib gaan zitten, en begon dadelijk opgewonden te praten :

— Als dat zoo is — en U heeft werkelijk de macht om iets voor mij te doen, dan kan ik U wel zeggen, dat ik heel wat te vragen heb! Ten eerste behoorlijke kost — want ik ben toch nog niet veroordeeld, en in Londen kon ik tenminste behoorlijk eten bestellen, als ik er voor betaalde. Dan wil ik ook niet tegelijk gelucht worden met het tuig, dat ze hier opsluiten! Ik wil ook papier en inkt hebben, en ik wil bezoek ontvangen, ook buiten de gewone ontvangdagen! Verder — — —

Zij hield eensklaps op, en er kwam een zonderlinge, flikkerende gloed in haar oogen, die ze wijd geopend hield.

Zoo zat zij wel een vijf seconden doodstil, en haar stem had een heel, anderen klank, en was bijna toonloos, toen zij hernam :

Waarom kijkt U mij zoo aan? Ik wil niet dat U dat doet. Ik — — —

Zij maakte een gebaar alsof zij de hand voor de oogen wilde brengen, maar die viel slap weer neer, krachteloos, als een dood ding.

De pupillen van haar oogen verwijdden zich, en haar blik kreeg iets starends, terwijl haar mond half open bleef staan.

Zijn wilskracht tot het uiterste concentreeënd, bleef Raffles zijn blikken in de hare boren, maar nu slaakte hij een diepe zucht, kwam wat overeind zitten, en zeide zacht maar nadrukkelijk :

— Nu zul je slapen, Liza! Niet waar — je slaapt reeds?

Er kwam geen antwoord. De vrouw was zachtjes achterover gegleden tot haar rug steun vond tegen den harden muur van de cel. Haar oogen, zonder eenige uitdrukking nu, schenen die van Raffles niet te kunnen loslaten, die zachtjes voor zich heen mompelde :

— Ik heb altijd wel geweten, dat je een voortreffelijk medium zoudt zijn. En nu zullen wij eens zien, wat je mij te vertellen hebt!

Hij boog zich over Liza heen, en zijn witte, gespierde vingers streken een paar malen over haar voorhoofd en haar oogleden, totdat die langzaam dichtvielen.

Raffles richtte zich weer op, en vroeg met duidelijke, maar zachte stem :

— Versta je me zoo, Liza Fraser?

Het hoofd knikte langzaam en toestemmend.

— Luister dan goed naar mij. Ik wil dat je den Lama zult zien! Span je eens goed in — zie hem nu?

Er kwam een rimpel in het gladde voorhoofd van de vrouw, en heel zachtjes kreunde zij terwijl zij haar handen tot vuisten kneep. Het was duidelijk dat haar geest zich tot het uiterste inspande om het bevel te gehoorzamen. Haar stem had een ijlen, vreemden klank, en kwam als van heel ver, toen zij na die worsteling de lippen opende, en zeide :

— Ik zie hem!

— Waar bevindt hij zich dan?

— Ik zie een groote kamer, met fraaie meubels er in. De Lama zit voor een schrijftafel en werkt.

— Is hij alleen?

— Neen, twee mannen zijn bij hem. Een groote — een die klein is, en gezet.

— Kent gij hem?

— Neen, ik heb hem nooit tevoren gezien.

— Waar bevindt zich die kamer?

— Liza moest zich blijkbaar zeer inspannen, en fijne zweetdruppeltjes kwamen op haar

slapen paarden, toen zij na eenige oogenblikken antwoordde:

— Het vertrek is in een groot, oud huis, en het is gelegen op de eerste verdieping. Ik zie een balkon, en groote populieren daarvoor, ik zie ook een weg die zich kromt naar een hoog, verguld hek. Ik kan verder den top van den eifeltoren zien uitsteken boven de bloemen.

— Dat alles is mij niet voldoende, Liza Fraser, ging Raffles onverbiddelijk voort. Zeg mij de naam van die straat. Ik moet hem weten, tot iederen prijs, heb je mij begrepen? Zoek dien naam, en zeg hem mij.

Het was duidelijk, dat de vrouw zich inderdaad tot het uiterste inspande, onder den hypnotischen dwang maar zij slaagde niet, en steunde hijgend:

— Ik weet dien naam niet, en ik heb hem ook nooit geweten!

Raffles had moeite, zich niet op de lippen te bijten. Welk een afschuwelijke teleurstelling, na al die moeite!

Maar eensklaps viel hem iets in. Hij boog zich dicht naar haar toe, en vroeg zacht maar nadrukkelijk:

— Je bent in dat huis geweest, niet waar?

— Ja, ik was er!

— Goed zoo! je zoudt het dus kunnen vinden, als je voor den eifeltoren stond, waarvan de top boven de boomen uitsteekt?

— Ja, dan zou ik het vinden!

— Goed! Dan beveel ik je nu, je te verplaatsen naar de plek waar de eifeltoren staat. Je staat met je rug naar dien toren, en met het gelaat naar de Pont de Jena gewend. Ga nu verder — ik beveel het!

En met eentonige stem begon de vrouw te spreken, terwijl Raffles snel een kaart van Parijs uit zijn binnenzak haalde, en daarop met potlood den weg aangaf:

— Ik ga de brug over, en sla aanstonds links af. De Seine is aan mijn linker hand. Ik ga langs een groot plantsoen, en ik zie een brug van beton, waarover de trein van de Metro rijdt. Ik ga steeds rechtuit, en nu komt er weer een brug, en ik ga verder, en nogmaals zie ik een brug voor mij.

— Dat moet de Pont de Mirabeau zijn mompelde Raffles zachtjes voor zich heen, en luid beval hij:

— Ga verder! Wat komt er na die brug?

— Juist daartegenover sla ik een breede straat in, die evenwijdig loopt met de Kade van de Seine, Aan mijn rechterhand is een zeer groot gebouw, en daarvoor is een plantsoen!

— Het gesticht Saint Périne! mompelde Raffles zacht.

— Ik loop steeds rechtuit, en nu moet ik een spoorweg passeeren! Maar wacht, hier is een einde aan den weg! Ik sta op een zessprong! Ik zie een met gras begroeiden, hoogen wal!

— De Porte de Saint Cloud! zeide Raffles zachtjes, steeds met zijn potlood den weg volgend.

Het gelaat van de vrouw had zich een weinig rood gekleurd, en haar stem klonk een beetje opgewonden, toen zij zeide:

— Nu zijn wij er spoedig! Aan mijn rechterhand is een groot ovaal van beton of asphalt — ik kan het niet goed onderscheiden!

— De groote wielersbaan, fluisterde Raffles verheugd. Zijn we er nu spoedig?

— Aanstonds! Daar is een laan, en er zijn niet veel huizen. En daar zie ik ook het vergulde hek — het eenige! Het sluit een vrij grooten tuin af, en daarachter verrijst het oude huis, met zijn bordes, zijn groot balkon en zijn zijgebouw. In den tuin staat een groote, onderwetsche duiventil!

— Het is goed! zeide Raffles kortaf. En let nu op. Denk goed na, en span je in. Waar is Sir Reginald Baywater?

— Hij is in dat huis — in een diepen, duisteren kelder. De kelder heeft maar een klein raampje, dat uitkomt in den achtertuin, die heel groot is.

— En waar zijn de papieren die men hem ontstal?

— Zij zijn ook in datzelfde huis, Ik zie een kleine kast, achter een spiegel in de oude schilderijzaal, die naast de eetzaal gelegen is gelijksvloers.

— Het is goed! zeide Raffles nogmaals. Zwijg nu, en kom tot rust. Je hebt je zeer ingespannen. Slaap nu en ga liggen!

De vrouw gehoorzaamde onmiddellijk. Zij strekte zich uit op de krib, en Raffles greep zijn hoed weer, en klopte met zijn wandelstok op de celdeur.

Een oogenblik later werd die weder voor hem geopend. De bewaker keek een beetje wantrouwend en verschrikt naar de vrouw met haar gesloten oogen, maar Raffles zeide rustig, en met een schouderophalend:

— Ze is niet heel sterk, ze heeft niet goed kunnen verdragen, wat ik haar zeide. Over een paar uren zal ze van zelf wel wakker worden. Laat haar maar rustig liggen.

Hij drukte den man een geldstukje in de hand, die het haastig wegstopte, en die Raffles weder naar den uitgang bracht. En zich over-

tuigde dat hij ook inderdaad de gevangenis weer verliet.

Raffles stak de straat over, schijnbaar zonder den man met zijn bolhoed te zien, die zich hield alsof hij Raffles evenmin zag, en ging het hotel aan de overzijde binnen.

Ongeveer tien minuten later kwam er een opgewonden heer uit met zwart haar, een zwarten baard en een grooten flambard op het hoofd, die het aan den stok scheen te hebben met den portier, en met een paar verwenschingen de trap afging, en zich verwijderde in de richting van een taxi, die bij een zijstraat scheen te wachten.

Hij tikte den lezenden chauffeur op den schouder, keek hem strak aan en zeide op zachten toon:

— Mundus vult decipi!

— Decipiatur ergo! antwoordde de chauffeur onmiddellijk.

Daarop stapte de zwarte, driftige heer in, en de auto reed weg.

Maar de heer met zijn bolhoedje bleef nog wel drie kwartier wachten, alvorens hij argwaan kreeg, het hotel binnen ging, en daar tot zijn woede en bittere teleurstelling moest vernemen, dat men wel een heer met spierwit haar had zien binnentreden maar niet wist waar hij gebleven was, en dat men den opgewonden heer met zijn ravenzwart haar nooit van tevoren gezien had. De portier was trouwens de eenige die met hem te maken had gehad.

En de rechercheur kon niets anders doen dan aan mijnheer Laripette gaan rapporteeren, dat hij leelijk bij den neus was genomen.

Lord Lister kwam, zag en..... stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK VI.

HET HUIS MET DE LUIKEN.

Het kon omstreeks vier uur in den middag van dienzelfden dag zijn, toen er een auto in snelle vaart de Avenue de Versailles volgde, in de richting van de Porte de Saint Cloud.

Het was een groote wagen, die geheel gesloten kon worden en dat op dit oogenblik ook was. Brand zat achter het stuur, en Raffles zat binnen in, en naast hem was thans James Henderson gezeten, de reusachtige chauffeur van den grooten avonturier.

Raffles had hem zoeven pas uiteen gezet, waar het eigenlijk om ging, en de Hercules had met groote aandacht toegeluisterd, en zeide, toen Raffles eindelijk zweeg:

— Dan zal er wel hard gevochten moeten worden, Mylord?

— Dat zal er van omstandigheden afhangen, James, maar eerlijk gezegd hoop ik, dat ik dit zal kunnen vermijden. Hoe minder opschudding hoe liever. Bedenk dat het een zeer belangrijke zaak betreft, waarvan de bekendwording ons land misschien groote schade zou kunnen berokkenen. Maar als het niet anders gaat — dan zal ik zelfs geweld gebruiken, want wij moeten dien man bevrijden, maar voor alles moeten wij zijn papieren weer in handen krijgen, en dat ongeschonden! Daar komt alles op neer. Is er ook maar een zegel verbroken, dan zijn de gevolgen niet te overzien! Maar ik denk niet dat dat zoo zal zijn, want de waarde van de documenten voor de bandieten schuilt juist in hun ongeschonden omslagen!

— En heeft die dame in de gevangenis ook niet gezegd, wie die Lama eigenlijk is, Mylord?

— Neen James — en ik geloof ook niet dat zij het weet! Ik bedoel daarmede dat zij zijn uiterlijk zeer goed kent, maar dat ook zij niet weet hoe zijn naam eigenlijk is.

— Dat is heel jammer! vroeg de reus, met een grimmig gezicht naar buiten kijkend. Die man heeft U al heel wat last berokkend, Mylord! gromde Henderson. Hoe eerder zij hem hangen, hoe beter het voor ons allemaal is!

— Het klinkt niet Christelijk, maar ik vrees dat dat voorloopig tot de vrome wenschen zal blijven behooren, vriend Henderson, zeide Raffles met een glimlach. Om iemand te kunnen

hangen moet hij heel wat op zijn kerfstok hebben — en men moet hem dat kunnen bewijzen ook! Maar hier staan wij stil — daar-ginds is de Porte Saint Cloud!

Inderdaad stond de groote wagen stil op den zessprong, door Liza Fraser beschreven.

Raffles opende het portier en trad naar buiten. Het was hier een tamelijk druk kruispunt, als men rekening houdt met het feit, dat Auteuil een deftige, stille voorstad van Parijs is, maar Raffles wist zeer goed, dat verderop de huizen ver uiteen gebouwd zijn, en dat de plek dus volstrekt niet zoo kwaad gekozen was, om er tijdens de duisternis een gevangene te brengen en hem daar opgesloten te houden.

Maar plotseling trad hij weer op de auto toe, en stelde zich een weinig verdekt op.

Hij hield zich alsof al zijn aandacht bepaald was tot de sigaret die hij opstak, maar hij keek met scherpe blikken naar twee mannen die naderden van den kant van de wielersbaan, de beroemde Parc des Princes. De eene was zeer lang, en de andere was kort en gedrongen — en die korte, dikke man had een zeer duidelijk lidteeken van oor tot mondhoek!

De twee waren in een druk gesprek met elkander verdiept, wierpen zelfs geen blik op den auto, maar liepen haastig voort in de richting van het kleine spoorwegstation Point du Jour.

Pas toen zij geheel uit het gezicht verdwenen waren zeide Raffles tevreden:

— Die twee zullen het ons in ieder geval niet lastig maken, als ik mij niet vergis.

— Wie waren dat Mylord? vroeg de reus nieuwsgierig.

— Twee der helpers van den Lama! De vrouw heeft hen vaag beschreven — maar dat lidteeken was een leelijk ding voor dien kleinen man! Dat moet hem wel aanstonds verraden. En nu vlug verder, vrienden! Brand, rij den wagen nog een weinig verder, en plaats hem aan den voet van den walmuur, in de schaduw. Blijf er bij, want ik durf hem niet onbeheerd laten staan. Of nog beter — jij gaat met mij mee, want wie weet door welke nauwe ope-

ningen wij moeten kruipen, en Henderson zal de wacht bij den auto houden.

Er was duidelijk een trek van teleurstelling op het breede gelaat van den chauffeur te zien, maar hij begreep wel dat er nu toch niets te vechten viel, nu dat gevaarlijke heerschap, de Lama, geheel alleen zou zijn. Dat was voor Mylord natuurlijk in een handomdraaien afge-loopen, en binnen een kwartier zou die arme Sir Reginald weer op vrije voeten zijn, zoo geloofde hij stellig.

Toen de auto op de plek kwam waar zij opnieuw zouden uitstappen, hernam Raffles weer :

— Je kunt van hier het vergulde hek zien, meer ook niet. Vertoon je dus niet te veel, Henderson, want de Lama zou je kunnen zien, en achterdocht scheppen. Let echter op het teeken, ofschoon ik niet geloof dat wij het zullen moeten geven. Kom mede, Brand.

En de twee mannen gingen op weg. Zij lieten de wielerbaan in letterlijken zin links liggen, en volgden de breede boomlooze laan, die langs den voet van den ouden stadsmuur voert, totdat zij in de verte het vergulde hek weer zagen, even voorbij een bocht. Daar begonnen ook weer boomen, behoorende tot groote tuinen, die hier nog veelvuldig voorkomen.

Het is hier dat de rijke Parijzenaars wonen, die het gewoel van de groote stad niet willen of kunnen verdragen, en die vrij lange reis uit het hartje van Parijs naar deze lommerrijke buitenwijk er voor over hebben om rustig te zijn achter in hun groote tuinen.

Enkele huizen zijn zeer oud, en stonden daar reeds ten tijde van de Zonnekoning. En het zijn zeker niet de minst fraaie.

Verkeer was hier bijna niet, en een heerlijke, weldoende rust scheen op alles neergedaald. Slechts nu en dan schoot bijna zonder eenig gerucht een groote, dure auto voorbij.

Zoodra de muur begon, die het huis omgaf, waar de Lama zich moest ophouden, zeide Raffles zacht :

— Wij zullen aan den overkant gaan loopen, en het huis eens opnemen, door het hek heen.

Zoo werd gedaan, en langzaam wandelden zij met de handen op den rug over het smalle trottoir, en wierpen een blik door de spijlen van het hek.

Tot zijn verbazing bemerkte Brand dat van onder tot boven alle luiken van het oude huis gesloten waren. De tuin was zeer slecht onderhouden, en leek op een wildernis. Een weinig terzijde van het hek was een paal in den grond gestoken, waaraan een bordje bevestigd was

met het bijna onleesbaar geworden opschrift :
„Te Huur of te Koop. Te bevragen bij . . .”
en de rest was volkomen onleesbaar.

En inderdaad wees alles er op, dat dit huis langen tijd onbewoond was geweest. Geen wonder ! merkte Raffles op. Men zal er geen centrale verwarming vinden, geen stroomend warm en koud water, ja misschien niet eens electrisch licht ! Het is dus eigenlijk niet veel meer dan een schuur in de oogen van een modern stadsmensch — en zie toch eens welk een prachtig huis het is met zijn schoone lijnen, zijn steenen balkon, zijn prachtig terras en het dak met de marmeren vazen op de vier hoeken !

— Ik let niet in de eerste plaats op de schoonheid, Edward — ik zou willen weten hoe men er binnen komt ! zeide Brand vol verbazing. Dat hek lijkt mij stijf verroest te zijn, en ik kan mij niet voorstellen dat het nog kan draaien !

— We zullen ook niet de dwaasheid begaan, waarde Brand, om zonder voorzorgen door dat hek naar binnen te gaan ! Ten eerste zou het ons veel te lang ophouden, en ten tweede, al zien wij zelven ook niets den gesloten luiken, kan men van iedere plek van dat huis tenminste aan de voorzijde dat hek zien ! Neen, er valt niet aan te denken, hier binnen te gaan. Wij moeten het elders probeeren.

Toen Raffles dit zeide, waren zij reeds lang weer voorbij het hek en nu volgden zij opnieuw den muur, totdat die plotseling ophield en overging in een laag, ijzeren, modern hek, hetwelk den tuin van het volgende huis van den weg scheidde.

— Er is niets aan te doen — hier zullen wij overheen moeten ! zeide Raffles zacht. Je ziet dat de steenen muur hier een scherpen hoek maakt, en ergens zullen wij hem trachten te beklimmen. Misschien is er ook wel een deurtje.

— Maar het is klaarlichten dag ! De burenen zullen die klimpartij zien !

— Je hebt gelijk ! Het zou wel een zonderlingen indruk wekken, twee zulke deftige heeren over een ijzeren hek te zien klimmen ! Ik weet iets beters, dat misschien nog wel zoo gemakkelijk voor ons zal zijn.

Hij had de hand in zijn binnenzak gestoken, en haalde nu uit zijn portefeuille een bedrukte kaart, voorzien van een paar stempels, en zeide glimlachend :

— Dat zal wel ruimschoots voldoende zijn ! Het is een gewone rechercheurskaart. Wij zullen hier aanbellen, en eenvoudig zeggen dat wij zonder opzien te baren in dat onbewoonde huis willen doordringen !

Zij zochten het hekje op, gingen er door, liepen langs het klinkerpad, dat op de voordeur uitliep, en dat gelukkig beschermd werd door zeer hooge struiken, en belden aan. Een oude bediende deed de deur open, nam de kaart aan, liet zich het verzoek overbrengen, ging met de kaart weg, en kwam een minuut later terug met de boodschap, dat de „heeren van de politie” vrijheid hadden, door den tuin te gaan, en over den scheidingsmuur te klimmen, waar zij dat noodzakelijk vonden. Er was echter een deurtje, in lange jaren niet gebruikt, en als de heeren soms kans zagen om dat op hun eigen verantwoording te openen — — —

Raffles liet den ouden bediende niet eens uitpraten, knikte hem vriendelijk toe, en sloop een oogenblik later met Brand op den muur toe, zorgdragend dat hij steeds door dikke boomen of hoogopgaand struikgewas verborgen bleef voor de blikken van den gevaarlijken man, die zich nog altijd in dat oude, sombere huis moest ophouden.

Voortgaande langs den ouden, bemosten scheidingsmuur vonden zij inderdaad een oud, laag deurtje, waarvan het ijzerwerk stijf verroest was. Er was een onderwetsch slot aan, en het kostte Raffles bijna tien minuten, om het weerbarstige binnenwerk los te maken, zoodat hij met een van zijn loopers het slot kon openen.

Heel voorzichtig duwde hij de deur open, maar al spoedig stuitte zij tegen een uitbundigen overvloed van onkruid, dat in zware, dikke bosschen tot bijna manshoogte opschoot.

Met geweld moesten de twee mannen tegen de deur leunen, om een opening te maken, groot genoeg, om er doorheen te glippen.

Zij deden dit knielend, uit vrees, te worden gezien. Om hen heen groeiden brandnetels, allerlei wilde gewassen. Klimrozen in dikke toeffen, en zij hadden zelfs moeite, zich een weg te banen tusschen de fraaie ranken van allerlei soorten klimplanten.

Het had echter het voordeel dat zij onmogelijk gezien konden worden uit een der zijramen van het huis. Trouwens — ook hier waren alle luiken gesloten.

Van een pad was niets meer te herkennen, alles was overwoekerd door onkruid, en de struiken waren zoo hoog en dicht, dat zij nu en dan niets meer van het huis konden zien,

dat op bijna dertig meters van den muur was gelegen.

Eindelijk bereikten zij den zijmuur en richtten zich voorzichtig op, teneinde den toestand eens op te nemen. In het midden van den zijmuur was een groen geverfde, stevige deur, waarschijnlijk vroeger bestemd voor het dienstpersoneel.

— Het is mogelijk, dat deze deur onder stroom staat, maar heel waarschijnlijk is het niet, want voor zoiets heeft men een elektrische installatie nodig, en ik betwijfel ten zeerste, of dit oude, sedert vijftig jaren onbewoonde huis wel voorzien is van electrisch licht!

Hij had een kleinen voltmeter uit zijn zak gehaald, en hield die bij het ijzerwerk van de deur. De naald sprong met een schok heen en weer!

— Dat is sterk! fluisterde Raffles verbaasd. Wat drommel, hoe is dat mogelijk zonder een elektrische leiding in huis?

Hij keek naar boven en zijn gelaat veranderde van uitdrukking. Hij begon zachtjes te lachen. Zijn scherp oog had hoog in de lucht een dunnen streep — die van de toppen der boomen van achter het huis tot naar het dak liep.

— Ik geloof dat ik dien man nog altijd onderschat! zeide hij zachtjes. Hij had geen electriciteit — maar hij heeft ze eenvoudig gestolen! Zie je die draad daar Brand? Wel, hij heeft clandestien electriciteit afgetapt uit het huis van een zijner bureu!

Onder het spreken had Raffles een paar dikke handschoenen van rubber aangetrokken, die tot aan zijn elleboog reikten.

Daarop haalde hij een lang, dik, geïsoleerd koperdraad te voorschijn, aan het einde voorzien van een soort van vouwbaren stang, en stak dien zoo diep hij kon in de rulle aarde. Het andere uiteinde schraapte hij schoon en bracht het in verbinding met het ijzerwerk van de deur.

Glimlachend ging hij toen aan het werk, en binnen tien minuten was het slot geopend, en stonden zij in een duistere gang.

Het eerste wat Raffles deed, was nog altijd met zijn rubber handschoenen aan, de gevaarlijke draad doorknippen, die de deur onder een doodelijken stroom zette.

HOOFDSTUK VII.

SIR REGINALD BETAALT.

— Zouden de schurken altijd door deze deur in en uit gaan? vroeg Brand op fluisterenden toon.

— Ik geloof het haast niet. Het zou te om-slachtig zijn, telkens den stroom af te zetten. Ik denk dat er nog een andere, geheime ingang is, misschien achter aan het huis! En nu spoedig op onderzoek uit, en de verblijfplaats ontdekt van onzen beklagenswaardigen landgenoot.

Raffles moest wel voorzien zijn van een zesde zintuig, dat hem als het ware den weg wees naar allerlei verborgen zaken, want hij aarzelde ook nu geen oogenblik, maar opende de eerste de beste deur, en liep een dwarsgang ten einde, zoo donker, dat Brand eenige moeite had, hem te volgen, met zijn handen langs den muur tastend.

Er kwam nogmaals een deur, stevig gesloten, van grendels voorzien ook, en die Raffles nog een minuut of tien ophield. Maar hij glimlachte weer, terwijl de fijne loopertjes bijna zonder leven te maken hun stillen arbeid verrichtten, want hij begreep wel dat deze deur niet zoo stevig zou afgesloten zijn, indien zij niet moest dienen om een gevangene de ontvluchting onmogelijk te maken.

De deur bleek een totaal ongemeubelde kamer af te sluiten, die slechts een enkel, hoog aangebracht venster had, en dat was dicht gemetseld, zeker niet lang geleden. Er was dan ook geen andere uitgang dan de deur, waar door de twee mannen waren binnen getreden.

Zij ontdekten dit bij het licht van hun zaklantaarns die hier weer onmisbaar waren geworden. Een zwaar luik midden in den vloer, met twee duimdikke grendels afgesloten.

— Men moet erkennen, dat de Lama zijn werk niet ten halve doet! mompelde Raffles, de grendels terugschuivend.

Hij vatte den ring van het luik, tilde het op, nadat de lampen waren gedoofd, en onmiddellijk drong een zwak schijnsel tot de twee indringers door, terwijl een mufte kelderlucht in hunne neusgaten drong.

Daar beneden klonk eenig gerucht, alsof er een stoel verschoven werd, en plotseling, drie meter lager ongeveer, werd een bleek gelaat

zichtbaar, dat omhoog was geheven. Het was smal geworden en bleek, maar Raffles herkende het toch onmiddellijk van de foto's in tijdschriften en bladen. De man die naar boven keek was Sir Reginald Baywater.

— Goeden middag, Sir Reginald! zeide Raffles zacht en op vriendelijken toon. We komen U hier weghalen. Gij zult U hier wel zeer bijzonder vervelen, en de kost schijnt ook al niet overvloedig te zijn, naar Uw uiterlijk te oordeelen!

— Wie zijt gij? vroeg de gevangene met een doffe, eenigszins trillende stem.

— Vrienden — althans helpers! antwoordde Raffles lakoniek. Wat doen namen er toe? gewichtiger is, hoe wij U daar uithalen!

— Ik heb een ladder bij den voet van een der muren zien liggen! fluisterde Brand.

— Dat is dus het middel om U te bereiken! Vlug er mee hier, Charles! Ik geloof niet dat gij gebonden zijt, Sir Reginald?

— Neen, de schurken hebben mij tenminste het gebruik van mijn ledematen gelaten! Zij wisten wel dat ik hier niet kon ontsnappen!

Intusschen had Brand den ladder aangesleept, en de twee vrienden lieten hem nu voorzichtig zakken, totdat de gevangene hem kon beklimmen. De lantarens waren weder ontstoken. Zoodra hij den vloer van de kamer onder de voeten had, vroeg de diplomaat zachtjes:

— Hebt gij politie bij U?

— Neen, ik houd niet van politie! antwoordde Raffles afgemeten. Wij doen het maar alleen. Gevoelt Gij U zeer slap?

— Het gaat!

— Gij hebt natuurlijk geweigerd, den losprijs te laten betalen?

— Een losprijs? Daarvan weet ik niets! Zij hebben mij alleen gezegd dat ik hier zou moeten blijven, totdat er „berichten waren”. Dus dat was het! Hoeveel vroegen zij?

— Een miljoen francs!

De diplomaat verschoot van kleur, en mompelde ontdaan:

— Een miljoen! En — er is nog iets — maar ik weet niet of ik dat zeggen kan. Men heeft mij zeer waardevolle papieren ontstolen.

Weet gij waar die zich kunnen bevinden ?

— Gij bedoelt de geheime overeenkomsten zeide Raffles kalm. Ook die willen de schurken verkoopen. Zij zijn waarschijnlijk hier binnenshuis, en wij zullen ze nu gaan halen. Had gij geld bij U, toen gij werd ontvoerd ?

— Een portefeuille met 20.000 francs, en ruim 1500 pond sterling!

Raffles floot zachtjes en zei :

— Een zeer groot bedrag ! Dat was tamelijk onvoorzichtig van U. Maar gij zijt rijk, en dat verlies zou U dus niet al te zeer bezwaren !

Sie Reginald keek Raffles eens schuin aan, en zeide droogjes :

— Men verliest liever in het geheel niets, mijnheer ! Zelfs geen penny !

— Dat is ook een opvatting ! zeide Raffles met een lachje.

Voelt gij U sterk genoeg om alleen te loopen ?

— Ja. Dit huis zit zeker vol bandieten ?

— Voor zoover wij weten is er slechts een. Het zal kinderspel zijn. Maar die eene is dan ook buitengewoon gevaarlijk ! Ik zal U moeten verzoeken, zeer zachtjes te loopen, en desnoods achter te blijven, wanneer ik dat noodig acht ! Hebt gij soms een ander deel van het huis gezien ?

— Neen, men heeft mij onmiddellijk naar dat vervloekte hol gebracht !

— Dan zullen wij nu eens op een onderzoekstocht uitgaan ! De drie mannen verlieten de kamer. Sir Reginald liep niet al te vlug. Het was duidelijk dat de opsluiting van enkele dagen hem had aangegrepen

Zij gingen door de dwarsgang weer terug, en bereikten de hoofdgang. Wat verder begon een ouderwetsche wenteltrap, maar Raffles beklom die niet dan nadat hij eerst voorzichtig alle deuren had geopend, die hij maar zag, met zijn browning klaar tot schieten.

Hij keek echter slechts in duistere, onbewoonde, en geheel verlaten vertrekken. Die duisternis werd teweeg gebracht door de luiken voor de vensters, die zij reeds van buiten gezien hadden.

Zij beklommen dus de trap, en dat was lastig genoeg, dat de treden kraakten, vooral onder de ongeoefende voeten van Sir Reginald. Halverwege verzocht Raffles hem dan ook fluisterend, te blijven waar hij was, uit vrees dat het kraken van het oude hout den Lama ontijdig zou waarschuwen.

Zeer kalm nam Sir Reginald plaats midden op de trap, en wachtte met stoïcynsche rust, op de dingen die komen gingen.

Misschien verwonderde hij zich wel een

weinig over de katachtige lenigheid, waarmede zijn twee bevrijders verder de trap beklommen, zonder het minste gerucht, maar hij liet van die verbazing niets blijken.

Raffles en Brand kwamen nu op een portaal, al even donker als alle andere vertrekken, en een der zaklampen was noodig om te kunnen zien.

Plotseling meenden zij een zeer zwak gerucht te hooren, achter een der gebeeldhouwde, fraaie deuren, die het verst van de trap verwijderd was.

Zij luisterden ingespannen. Het was alsof er een sleutel werd omgedraaid in een slot. Ze hadden de lamp weer gedoofd, en stonden in gebukte houding, hun browning in de vuist. Maar toen het eenige minuten stil bleef, slopen zij weer verder, tot zij voor de deur stonden.

Boven de drempel was een smalle kier zichtbaar waardoor licht scheen.

Hun adem inhoudend luisterden de twee vrienden. Daarbinnen was het doodstil. Maar eensklaps klonk er een geluid alsof er een stoel achteruit werd geschoven, en schreden naderden de deur, juist toen Raffles zich gereed wilde maken, een poging te wagen om haar te openen.

Snel traden zij terzijde, en bijna op hetzelfde oogenblik werd de deur geopend, nadat een grendel was terug geschoven.

Onmiddellijk stak Raffles zijn voet tusschen die deur en de post, en de voet werd gevolgd door een dreigende browning, terwijl Brand de deur verder open rukte.

De man die ze geopend had, sprong bliksemsnel weer achteruit, maar Raffles was onmiddellijk bij hem, en beval kortaf :

— Verroer je niet voor ik het zeg, of het is je laatste beweging geweest, Lama !

Het opperhoofd der bandieten keek Raffles aan met oogen, die van een woeste haat fonkelden. Hij moest de stem herkend hebben want hij gromde : tusschen de tanden :

— Bij mijn ziel — het is John Raffles !

— In eigen persoon, mijn waarde heer ! zei Raffles spottend. Al is het dan ook in een andere gedaante, dan gij hem tot dusverre hebt gezien. O, ik heb er nog veel, geloof dat maar vrij ! En nu zullen wij eens praten, en zaken doen ! Je rijk is nu zeker wel teneinde, schurk, maar voor we je aan de politie overleveren, valt er nog eerst een kleinigheid te doen ! Geef mij het geld en de documenten van Sir Reginald !

De Lama was vaalbleek geworden, en zijn grijsgroene oogen fonkelden als die van een tijger. Hij liet het hoofd wat zakken en keek naar de twee brownings die op zijn borst wezen,

als met vingers, die hem konden dooden bij de minste verdachte beweging.

Toen keek hij Raffles strak aan, en zeide schouderophalend :

— Wat gij vraagt, kan ik U niet geven, want het is niet hier !

— Neen ? Wij weten beter ! Het is heel stellig hier — het is mij onthuld door iemand die niet anders kon doen ! Liza Fraser heeft het mij gezegd in den hypnotischen slaap, waarin ik haar gebracht had !

De Lama liet een bijna dierlijk gebrul hooren, en een oogenblik was het alsof hij zich op Raffles wilde werpen. Een kort gebaar met de browning bracht hem tot andere gedachten.

— Doorzoek dat zware schrijfbureau, Charles ! beval Raffles. In de linkerkast, onder het zware blad, is een kleine, houten knop. Trek die eerst geheel uit, en beweeg hem dan naar beneden.

Brand liep vlug op de tafel toe, en deed zooals hem gezegd werd. Met een knappend geluid sprong een verborgen lade uit de zijkast.

Er lag een aktentasch in, en daarop een fraaie portefeuille van rood leder. Brand opende vlug de tasch. Hij haalde een paar verzegelde enveloppen te voorschijn, voorzien van het stempel van Downing Street, en alles was volkomen ongeschonden.

— In orde, Edward ! zeide hij verheugd. De zegels zijn niet aangeraakt !

Op dat oogenblik klonk er een woeste kreet, half van zegepraal, half van woede. De Lama was ongemerkt een paar stappen achteruit gegaan, tot hij dicht bij een der muren stond, bespannen met een prachtig gobelin, voorstellende een jachtafereel omtrent het jaar 1700. En plotseling was het alsof een stuk van het bosch terzijde schoof, en een opening vormde, waardoor de Lama eensklaps verdween, sneller dan de gedachte.

Raffles vuurde, maar met een doffen klap trof de kogel iets dat een geluid gaf als metaal.

Hij snelde op den muur toe, maar het deurtje had zich al weer gesloten, en zijn hand raakte slechts den harden wand, die achter het wandtapijt inderdaad van staal bleek te zijn.

Flauwtjes klonk een gillend lachen, dat zich snel verwijderde.

— Snel weg van hier, Brand ! Ik vertrouw den schurk niet — wie weet welke geheimen dit oude huis verbergt. Neem de tasch en de portefeuille, en dan gemaakt dat wij weggamen !

Hij snelde naar de nog half geopende deur, maar juist even voor hij ze zou bereiken, sloot zij zich met een harden slag, als door een on-

zichtbare hand dichtgeworpen. Tegelijkertijd ging de electriche kroon uit, die van het midden van de beschilderde zoldering neer hing.

De twee mannen snelden bij hun licht van de zaklampen naar een van de beide ramen — zij waren met sterke luiken gesloten, en die waren niet van hout, maar van staal !

En nauwelijks waren zij tot dit besef gekomen, of een zwak gerucht boven het hoofd deed hen opzien. Het was alsof een van de engeltjes, die daar leken te zweven plotseling een grijzend hoofd had gekregen, inplaats van het lieflijk glimlachende kindergelaat !

En een ruwe stem sprak :

— Bereid jullie je nu maar voor op je eind, jullie honden !

Het was niet de Lama die gesproken had, maar Raffles meende het gezicht te herkennen boven de ronde opening. Het moest een van de bandieten zijn, die zij het huis hadden zien verlaten, en die wat al te vroeg waren teruggekeerd. Zij handelen nu zeker op bevel van den leider, en wat zij deden, was vreeselijk genoeg !

Er kwam een hand te voorschijn, die een rond ding vasthield, dat er uitzag als een glazen kogel. Toen sprak de stem weer :

— Binnen tien seconden valt dat moois ! Het glas breekt — en wat er dan uitkomt, zal jullie wel weinig bevallen ! Een nieuwerwetsch giftgasje, ha ha ! Wel jongelui — — —

Maar verder kwam de stem niet. Een andere, welbekende bulderde eensklaps :

— Trek je arm terug ! Vlug wat, of ik kraak je hersens ! Zoo is het goed. Geef hier dat ding ! En wijs mij den weg naar het toestel, waarmee ik de deur weer kan openen ! Vlug een beetje ! Mylord, nog vijf minuten geduld !

Het ronde luikte ging dicht, en het Engeltje had weer zijn lieftallig, glimlachend gezichtje ! Vijf minuten verstreken in groote spanning.

Toen ging plotseling heel langzaam de deur weer open, en Henderson vertoonde zich op den drempel. Hij hield een kleinen man met een lijkbleek gelaat met zijn vreeselijke hand bij de kraag vast, en in de andere hand had hij den glazen kogel.

— Ik zag dezen kerel weer binnen gaan, Mylord, en hij had iets over zich dat mij bewoog, hem stilletjes te volgen ! Maar ik vond de deur al weer dicht totdat ik gelukkig aan den anderen kant een tweede deur vond, die half open stond ! Ik hoorde zachtjes praten, toen werd het stil, maar ik heb dezen kerel nog juist kunnen snappen, toen hij met zijn gevaarlijk balspel wilde beginnen ! Zal ik hem

in deze kamer smijten, en hem dat kogeltje achterna gooien ?

— Neen James. Je weet heel goed dat dit niet mijn methode is. Leg die kogel daar voorzichtig neer. Je hebt de tasch en de portefeuille, Brand ? Hou dien kerel stevig vast, James, en dan op weg.

Zij vonden Sir Reginald heel kalm midden op de trap zitten, alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Als hij al iets gehoord had, dan liet hij er toch niets van merken.

Toch glansden zijn oogen, toen hij de hand uitstak naar zijn aktentasch, maar Raffles zeide kalm :

— Niet hier ! Wij zijn nog niet buiten gevaar. Eerst moeten wij weder de veilige straat bereikt hebben !

Zwijgend daalde de kleine groep bij het licht der zaklampen de trap af, en ging door de gangen naar de nog geopende zijdeur.

De schemering bogen te vallen.

— Bindt dien man, en maak hem vervolgens aan dezen stang hier vast, James. Hij zou ons maar lastig zijn.

— Maar — waarom de politie niet getelefoneerd ? vroeg Sir Reginald onthutst.

— Ik zeide U reeds dat ik niet van haar houd, Excellentie ! antwoordde Raffles koeltjes. De politie kan den man hier komen halen. De Lama zal helaas wel ver zijn, op dit oogenblik. Is het klaar, James ?

— Hij is knap als hij zich nu nog verroeren kan, Mylord ! antwoordde de reus.

— Goed zoo — dan maar verder.

Het viertal ging door het deurtje in den zijmuur, en door den tuin van het aangrenzende huis naar den geheel verlaten buiten-boulevard. Hier gekomen, zeide Raffles :

— Hier is Uw aktentasch — hier Uw portefeuille, mylord ! Wat dunkt U, is Uw bevrijding U geen kleinigheid waard voor de armen van Londen ?

Zwijgend opende de diplomaat zijn portefeuille, na zich eerst te hebben overtuigd dat zijn kostbare documenten ongeschonden waren, en haalde er een biljet uit dat hij Raffles toestak met de woorden :

— Zie daar, mijnheer, en mijn dank voor Uw hulp !

Raffles keek met een uitdrukking van ongeloof naar het papiertje. Het was een biljet van 100 francs !

— Ik wist niet dat Zijne Excellentie een Schot was ! zeide hij met een rustigen glimlach. Charles, neem Sir Reginald zijn portefeuille weer af.

Met een vluggen greep had Brand de dikke portefeuille uit de vingers van den ontstelden diplomaat getrokken. Raffles liet het voorwerp in zijn zak glijden, en zeide zeer kalm :

— Mij dunkt dat dit een redelijker belooning is ! Het spijt mij dat ik daartoe moest overgaan, Sir Reginald ! Ik had dit echter niet van een man van Uw stand verwacht ! Hier is een taxi ! Chauffeur, stop ! Breng dezen heer onmiddellijk naar het Engelsche Gezantschap, en rijd wat je kunt !

En voor de verblufte diplomaat nog iets had kunnen zeggen bevond hij zich in een snel voortrijdende taxi.

En terwijl Raffles zich langzaam omwendde om naar zijn eigen wagen te loopen zei hij hoofdschuddend :

— Naar het schijnt, kan men diplomaat zijn — en toch niet al te edelmoedig !

De volgende aflevering bevat :

Een vriend van Diamond Joe.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, V olven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRAFT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885